

BRET EASTON ELLIS: AMERICAN PSYCHO

EURÓPA KÖNYVKIADÓ

BUDAPEST, 2006

FORDÍTOTTA:

Bart István

PUBLISHED IN THE UNITED STATES

IN 1991 BY THE VINTAGE BOOKS,

A DIVISION OF RANDOM HOUSE, INC., NEW YORK

COPYRIGHT © 1991 BY BRET EASTON ELLIS

ALAPKIADÁS: EURÓPA KÖNYVKIADÓ, 1994

HUNGARIAN TRANSLATION © BART ISTVÁN, 1994

American way of culture

(részletek)

Az épület előtt álldogálva, az eget szemlélve és közben szivarozgatva, Reed Thompsonra leszek figyelmes, amint kilép a Puck Building kapuján s mögötte szokott kompániája – Jamie Conway, Kevin Wynn, Marcus Halberstam, de nő egy darab se –, hív, hogy tartsak velük vacsorázni; bár úgy sejtem, lehet náluk kábítószer, nincs kedvem velük tölteni az egész estét, ezért úgy döntök, nem érdemes olyan messzire elmenni velük abba a kis salvadori bisztróba, ahová készülnek, főleg, hogy még asztalfoglalásuk sincs, és így nem is biztos, hogy kapnak helyet. Búcsút intek nekik, aztán átmegeyek a Houston másik oldalára, kerülgetve az óriás limuzinokat, melyek a partiról távozó vendégeket szállítják, és megindulok a belváros felé. Befordulok a Broadwayre, megállok egy automata pénzfelvevőhelynél, és főleg csak a multság kedvéért kiveszek még száz dollárt, mert jobban érzem magam, ha kerek ötszáz van a tárcámban.

Azon veszem észre magam, hogy a régiségkereskedők környékén sétálgatok, a Tizennegyedik utca vidékén. Közben megállt az órám, ezért nem tudom pontosan, hány óra van, de becslésem szerint körülbelül fél tizenegy 133

lehet. Fekete pasasok szólítanak meg, akik a crack nevű új kábító-szert kínálgatják meg a Palladiumban rendezett bál belépőjegyeit. Újságosbódé, vegytisztító szalon, templom, kifőzde mellett haladok el. Néptelen az utca; a csöndet csak egy-egy taxi zaja töri meg, amely a Union Square felé tart üresen.

XX

Egy percig nézem őket, aztán az egyik lábam helyett a másikat vetem keresztbe, és sóhajtva, fölöttébb ingerülten, a következőket mondom:

– Nos, én a Wall Streeten dolgozom. A Pierce & Pierce-nél.

Hosszú hallgatás.

– Hallottatok már róla? – kérdezem.

További hallgatás. Végül is Sabrina töri meg a csöndet.

– Az nem véletlenül a Mays... vagy a Macy's áruház egyik részlege?

Csak némi szünet után kérdezek vissza:

– Szóval, szerinted a Mays egyik részlege?

Erre elgondolkozik egy kicsit, aztán így szól:

– Megvan. Az egy cipőüzlet. A P&P az nem egy cipőbolt?

Szigorú szemmel nézek rá.

Christie feláll, legnagyobb meglepetésemre, és odamegy a sztereó berendezésemhez, hogy megcsodálja.

– Tényleg nagyon szép lakásod van... Paul – majd miközben a CD-ket nézegeti, melyek százával állnak a nagy, fehér tölgyfa polcon, ábécérendben: –

Mennyibe került?

Felállok, hogy töltsék magamnak még egy pohár Acaciát.

– Ahhoz neked semmi közöd, Christie, de biztosíthatlak, hogy nem volt olcsó.

A konyhából kitekintve észreveszem, hogy Sabrina egy csomag cigarettát vesz elő a retiküljéből, mire azonnal visszasietek a nappaliba, és a fejemet ingatva rászólok, még mielőtt rágyújthatna.

– Azt már nem; itt tilos a dohányzás – közlöm vele. – Itt benn nem lehet.

Sabrina elmosolyodik, a keze megáll a levegőben, aztán kis biccentéssel visszateszi a cigarettát a dobozába. Tálcán csokoládét hoztam magammal, s most odakínálom Christie-nek.

– Parancsolsz egy Varda bonbont?

Értetlenül, üres tekintettel mered a tálcára, aztán udvariasan nemet int a fejével. Továbblépek Sabrinához, aki mosolyogva elvesz egy szemet a tálcáról, ekkor azonban észreveszem, hogy a boros pohara érintetlen, ami aggaszt.

– Nem akarlak én leitatni téged – mondom neki. – De figyelmeztetek, hogy ez a bor, amiből még egy kortyot sem ittál, egy egészen kiváló chardonnay.

Leteszem a bonbonos tálcát a Palazzetti dohányzóasztalkám üveglapjára, visszaülök a karosszékbe, és intek Christie-nek, hogy ő is üljön vissza a kanapéra, amit meg is tesz engedelmesen. Így üldögélünk hármásban, csöndben, és a *Les Misérables* CD-felvételét hallgatjuk. Sabrina a gondolataiba merülve majszolja a bombont, aztán vesz még egyet.

Ismét magamnak kell megtörnöm a csöndet.

– Volt már valamelyikötök külföldön? – Ámde szinte azonnal észbe kapok, hogy a kérdésem félreérthető. – Úgy értem, voltatok már Európában?

A két nő úgy néz egymásra, mintha valami titkos jelet váltanának, s Sabrina csak ezután válaszol a fejét ingatva tagadólag, amit Christie is megismétel.

A következő kérdés, amit hosszas hallgatás után felteszek nekik, így szól:

– Na és college-ba járt-e valamelyikötök, és ha igen, hová?

Néma, ellenséges pillantáson kívül más választ nem is kapok egyikőjüktől sem, ezért úgy döntök, megragadom az alkalmat, és átvezetem őket a hálósobába, ahol utasítom Sabrinát, hogy táncoljon egy kicsit, mielőtt még leveti a ruháit, miközben Christie meg én nézzük a hálósoba valamennyi halogén-lámpájának világosságánál. Felvetetek vele egy csupa csipke Christian Dior bugyit, aztán én is levetem minden ruhámat – csak a szivacsos Nike sport-cipőm marad rajtam –, és végül Christie is kibújik a Ralph Lauren köntösből, és immár anyaszült meztelen, eltekintve egy kis márkás selyemlatex Angela Cummings kendőcskétől, amit magam kötök a nyaka köré, meg attól a Gloria Jose márkájú szarvasbőr kesztyűtől, amit a Bergdorf Goodmannál vettem kiárusításon.

Mind a hárman ott vagyunk az ágyon. Christie négykézláb, az ágy támlája felé fordulva, a seggét magasra fölmeresztve, én meg úgy ülök a hátán, mintha kutyán lovagolnék, csak épp hátrafelé, és közben térdel a matracon támaszkodva, félig felálló farkammal Sabrina felé nézve, aki elszánt arckifejezéssel bámul bele Christie szétterpesztett seggébe. Kínos mosoly ül az arcán, és úgy nedvesíti be az ajkát, hogy pinájába mártott csillogó mutatóujját húzza végig rajta, mintha rúzsozná magát. Én a két kezemmel egyszerre tartom tárva Christie pináját és valagát, miközben Sabrinát noszogatom, hogy jöjjön már közelébb, és szimatoljon beléjük. Sabrina arca most már egy magasságban van Christie seggével és pinájával, miközben én hol az egyiket, hol meg a másikat simogatom finoman az ujjammal. Intek Sabrinának, hogy tolja még közelébb az arcát, annyira, hogy megérezze az ujjam szagát, amikor pedig megteszi, hirtelen a szájába dugom, ő meg mohón szopni kezdi. A másik kezemmel közben tovább masszírozom Christie feszülő, lucskos punciját, mely súlyosan s duzzadtan csüng mintegy a szétterpesztett, tág segge luka alatt.

– Szagold – mondom Sabrinának, s ő valóban közelébb is nyomul, míg nem alig ujjnyira van

már csak Christie segge lukától. Nekem közben mereven feláll már a farkam, és hevesen verem, hogy le ne konyuljon.

– Előbb a pináját nyaljad – mondom Sabrinának, mire ő a saját két ujjával széthúzza, és elkezd lefetyelni szinte, akár egy kutya, miközben az uja a klitoriszt dörzsöli, majd áttér Christie segge lukára, amit ugyanolyan lelkesen kinyal. Christie már magánkívül nyögdéssel, és egyre türelmetlenebbül, egyre erőszakosabban lökődik a seggét Sabrina arcába, neki Sabrina nyelvének, amit Sabrina lassan, kéjesen húz ki meg be Christie segge lukában. Míg Sabrina ezt műveli, és én meg nézem lenyűgözve, sebesen dörzsölni kezdem Christie klitoriszt, míg végül Christie egyetlen rándulással egészen rá nem feszül Sabrina arcára, azt kiáltozva, hogy: – Mindjárt elélvezek! – és hosszú, elnyújtott orgazmusban van része, miközben én meg a mellbimbóit csipkedem.

Bár meglehet, színleli csak az orgazmust, olyan jól csinálja, hogy megnyeri vele a tetszésemet, és így nem kap se pofont, se más büntetést.

Elfáradok a Christie hátán való egyensúlyozásban, lebillenek róla, ott heverek az ágyon hanyatt fekve, és odairányítom Sabrina arcát óriási, keményen felmeredő farkam fölé, amit kezemmel a szájába kormányozok, és mialatt ő a makkját szopja, én kiverem a farkam. Magamhoz húzom Christie-t, és miközben lehúzom a kezéről a kesztyűt, keményen csókolom a száját, nyelvemet a nyelvének szorítva, mélyen kinyalva a száját, szinte a torkáig.

Christie közben a pinájában vájkál, mely olyan lucskos már, hogy a combja szinte csillog tőle, mintha csak valaki bekente volna valami síkos, olajos lével.

Letolom magamról Christie-t a hasam alá, hogy segítsen Sabrinának kiszopni a farkamat, és miután ekképpen felváltva nyalják, hol az egyikük, hol meg a másikuk, vagy a makkját, vagy a törzsét, Christie áttér a tökömre, mely fájdalmasan lüktetve duzzad, és akkora már, mint két szem szilva, amit előbb körülnyalogat, majd az egész zacskót a szájába véve hol finoman nyomkodja, hol meg nyalogatja, nyelvét a két szem szilva közé dugva. Ezután Christie megint visszatér a farkamra, aminek a makkját ekkor még Sabrina szopja, és egymás száját kezdik csókolgatni, ott a farkam makkja fölött, a nyálukat reácsurgatva és közben egyre simogatva is a tövét. Christie végig maszturbál is, három ujját dugva a vaginájába s klitoriszt a váladékkal nedvesítve, miközben szüntelen nyögdel. Ettől én is újra begerjedek annyira, hogy derékon ragadjam, megfordítsam a tengelye körül és a pináját az arcom fölé húzzam, ő pedig nagy örömmel oda is telepszik. Tiszta, rózsás a pinája, tágra tárva, klitorisza duzzadt a benne lüktető vértől, s ott függ fölöttem, én pedig beletemetem az arcom, nyaldosva sóvárgok az ízére, miközben az ujjam a segge lukában jár. Sabrina még mindig a farkamon dolgozik, keze a tövét masszírozza, míg a szára meg mindenestül a szájában, most viszont ő is fölém nyomakszik, térde a mellkasom két oldalán, én meg egyetlen mozdulattal letépek róla a bugyit, úgyhogy a segge meg a pinája épp szembenéz Christie-vel, akit közben tarkón ragadok, és ráparancsolok, hogy: – szopjad, nyaljad – és ő engedelmesen meg is teszi.

A pozitúra meglehetősen kényelmetlen mindnyájunk számára, ezért mindössze két vagy három percig tart csupán, e rövid idő alatt azonban Sabrina beleélvez Christie arcába, mialatt viszont Christie, miközben a számhoz dörgöli a pináját, az én arcomon élvez el, olyannyira, hogy kénytelen vagyok megmarkolni a combját, és kicsit fékezni a nyargalását, véletlenségből el ne törje az orrcsontomat, ahogy rajta ugráltatja a seggét. Én még mindig nem élveztem el, Sabrina pedig nem is csinál a farkammal semmi rendkívülit, így hát kihúzom a farkam a szájából, és utasítom, hogy inkább üljön rá. Szinte túlságosan is könnyedén csúszik be a farkam – a pinája lucskosabb a kelleténél, részben a saját váladékától, részben meg Christie nyálától, következésképp nincsen semmi dörmögés –, így aztán leveszem Christie nyakából a kendőt, kihúzom a farkam Sabrinából, széthúzom a pináját, és kitörlöm a kendővel, majd a farkam is megtörölgetem vele, aztán ismételen megkísérlem megbaszni, miközben azért tovább nyalom Christie-t is, akit alig néhány perc leforgása alatt megint eljuttatok az orgazmusig. A két lány most egymással szemközt van – Sabrina a farkamon ülve, Christie az arcomon –, s ekkor Sabrina előrehajol, és megmarkolja meg csókolgatni kezdi Christie kicsiny, de telt és feszes mellét. Aztán Christie következik, aki Sabrina száját csókolgatja, nyelvét a szájába dugva, én meg közben egyre csak a pináját nyaldosom, amitől az egész arcom, a szám meg az állam is csupa lucok a Christie-ből csurgó létől, mely bár azonnal rászárad a bőrömrre, mindig újabb s újabb rétegben ömlik el rajtam.

Leemelem Sabrinát a farkamról, hanyatt fektetem, úgy, hogy a feje az ágy lába felé néz. Christie-t pedig fölébe fektetem, úgy, hogy fejtől-lábtól legyenek, s Christie segge magasra felmeredjen, majd meglepően kevéske vazelin segítségével, az ujjam, melyre persze előzőleg óvszert húztam, feldugom feszesen szűk segge lukába, és addig simogatom belülről, amíg el nem lazul annyira, hogy belecsúsztam a farkam, mialatt Sabrina meg Christie pináját nyaldossa, simogatja, duzzadt klitoriszt szopva, ám néha az én tökömmel is törődve, amit meg-megszorongat finoman, óvatosan, miközben megnedvesített ujjával pedig a seggem lukát csiklandozza, majd pedig Christie hajol rá Sabrina pinájára, durván szétterpesztve a lány lábát, amennyire csak lehet, hogy a nyelvével minél mélyebben a pinájába túrjon, de hamar abba is hagyja, mert közbejön az újabb orgazmus, és Christie hátraveti a fejét, rám néz, az arca síkosan fénylik Sabrina pinájának lucskától, és így kiált fel:

– Basszál meg, mert mindjárt elélvezek, jaj istenem, basszál meg! –

amitől valóban új erőre kapok, és keményen nekiesek a seggének, mialatt Sabrina meg a pináját harapdálja, mely ott függ fölötté a pinájából kicsurgó létől borított arcának. Kivonom a farkam Christie segge lukából, és rákényszerítem Sabrinát, hogy nyalja le, mielőtt visszadugnám Christie szétterpesztett pinájába, de alig néhány percnyi baszás után már érzem is, hogy mindjárt elélvezek, ám ugyanekkor Sabrina leveszi a száját a tökömről, és éppen egy gondolattal hamarabb, mint ahogy berobbannék Christie pinájába, széthúzza a farpofámat, és a nyelvét feldugja a seggem lukába, mely görcsösen összerándul, s rátapad, miáltal egyszersmind meg is nyújtja az orgazmusomat, aztán Sabrina kihúzza a nyelvét, és nyögdécselni kezd, hogy ő is mindjárt elélvez, mivel Christie, miután maga elélvezett, most folytatja Sabrina pinájának a

nyalását, én meg nézem, fölébe görnyedve Christie-nek s lihegve, miközben Sabrina a csípőjét emelgeti Christie arcába nyomulva, míg csak le nem hanyatlok elsült, de azért még fényesen csillogó, duzzadt farokkal, mely sajog az iménti kisülés erejétől, és lecsukódik a szemem, miközben érzem, hogy remeg a térdem, és elgyengülök.

Arra riadok, hogy valamelyikük véletlenül a csuklómhoz ér. Fölpattan a szemem, és azonnal figyelmeztetem is őket, hogy a Rolexemhez, amit egész idő alatt magamon tartottam, hozzá ne merészeljenek nyúlni akár egy ujjal is.

Ott hevernek mellettem kétfelől, néha valamelyik végigsimít a mellemen vagy a hasizmaimon. Félóra elteltével megint érzem, hogy merevedik a farkam.

Felkelek, és odamegyek a fegyverszekrényhez, melyben a szögbelövő pisztoly mellett ott hever egy kiélesített ruhafogas, egy rozsdás vajkés, néhány doboz gyufa a Gotham bárjából meg egy félig szívott szivar; amikor visszafordulok hozzájuk, meztelen s előremeredő farokkal, odamutatom nekik ezeket az eszközöket, és rekedten suttogva közlöm velük, hogy:

– Még nem végeztünk... – Eltelik egy óra, és ingerült türelmetlenséggel telve kísérem az ajtóhoz a két felöltözött, szipogó lányt; véreznek ugyan egy kicsit, de jól meg lettek fizetve. Sabrina kissé sántítani fog holnap. Christie-nek meg valószínűleg csúnya, nagy, fekete monoklija lesz, a tomporán pedig mély karmolások fognak látszani, amiket a ruhafogas hagyott rajta. Az ágy mellett meg gyűrött, vérfoltos papírzsebkendők hevernek majd a padlón, meg egy üres doboz olasz fűszeres só, amit a Dean & Delucánál vásároltam a minap.

Owen kétsoros selyem-vászon öltönyben van, nyersvászon ingben és selyem nyakkendőben, csupa Joseph Abboud holmiban, és minden porcikája kifogástalanul napbarnított. Mindazonáltal rosszkedvű ma este, meghökken-tően szófukar, és savanyú kedélye őszi esőként harmatozza be az én kedélyes, várakozásteljes hangulatomat, jócskán lelohasztva kedvemet, miáltal hirtelen ahhoz a módszerhez folyamodom, hogy ilyesféle kérdéseket teszek fel neki:

– Mondd, nem Ivana Trump az ott véletlenül? – majd nagyot kacagok, és így folytatom: – No de, Patrick, akarom mondani, Marcus, hát mit keresne Ivana Trump a Texarcában? – Ettől sem lesz azonban kevésbé egyhangú a vacsora. És azt a tényt sem igen enyhíti, hogy Paul Owen pontosan egyidős velem, ugyanúgy huszonhét éves, mint én, és általában sem sokat segít ezen az egész kínos helyzeten.

Kiderül, hogy amit először öntelt nagyképűségnek hittem Owen modo-rában, valójában csak a részegsége. Amikor a Fisher-féle számláról kezdem faggatni, csak hasznavehetetlen statisztikai adatokat tudok kiszedni belőle, melyeket amúgy is ismerek már: hogy eredetileg a Rotschild-ház volt a számlavezető, meg hogy hogyan került át Owenhez. S bár Jean ezt már hónapokkal

ezelőtt kinyomozta nekem, hevesen bólogatok, mintha reveláció volna a számomra ez a primitív kis infó, és közben olyasféle megjegyzéseket teszek, hogy:

– Ez nagyon érdekes – meg olykor-olykor olyasfélét is, hogy: – Én elmebeteg vagyok – és hogy: – Nagyon szeretek lányokat boncolni. – Valahányszor megpróbálom visszaterelni a beszélgetést a rejtélyes Fisher-féle számlára, Owen bosszantó mód azonnal vagy a különféle szoláriumok előnyeiről és hátrányairól kezd beszélni, vagy mindenféle szivarmárkákról, esetleg bizonyos kondiklubokról meg arról, hogy hol lehet a legjobban kocogni Manhattan szigetén, és közben folyton böfög, ami szerintem nagyon gusztustalan dolog. A vacsora első részéhez – pre főétel és post előétel – déli sört iszom, aztán átváltok a diétás Pepsire, mivel többé-kevésbé józannak kell maradnom. Épp azt akarom elmesélni Owennek, hogy Ceceliának, Marcus Halberstam barátnőjének két vaginája van, és hogy azt tervezzük, a jövő

tavaszon East Hamptonban összeházasodunk, ámde ő félbeszakít.

– Kicsit ellötytedtem – mondja, és részegen kicsavar egy limacitromot az asztalra, mert képtelen eltalálni vele a söröskorsóját.

– Aha. – Óvatosan belemártogatok egy jicamaszárat a mustáros rebarbaramártásba, és igyekszem úgy tenni, mint aki semmit se vesz észre.

Mire véget ér a vacsora, annyira részeg már, hogy 1. vele fiztettem ki a számlát, ami kétszázötven dollárra rúg, 2. elismertetem vele, hogy ő tulajdonképpen egy hülye fasz, 3. felviszem a lakásomra, ahol kever magának még egy utolsó koktélt – holott valójában fogja a színezüst Mulazoni dugóhúzómat, amit Peter Radlofftól kaptam ajándékba a Heatherberg-féle ügylet sikeres lebonyolításának az emlékére, és kibont vele egy palack Acaciát, amiről pedig azt hittem, jobban eldugtam. Kimegyek a fürdőszobába, és előveszem a baltát, amit a zuhanyozófülkében tartok, bekapok két szem öt milligrammos Valiumot, aztán az előszobaszekrényből előveszem azt az olcsó esőkabátot, amit szerdán vásároltam a Brooks Brothersnál, aztán odamegyek Owenhez, aki a sztereó berendezés fölé hajolva a CD-gyűjteményemet tanulmányozza a nappaliban – a lakásban minden villany ég, a redőnyök szorosra lehúzva.

Owen felegyenesedik, és hátrálva lépked lassan, a borospoharából iszogatva, míg bele nem telepszik abba az összecsucskható, fehér alumíniumszékbe, amit a Conranban vettem a Hősi Halottak Emléknapján rendezett kiadásításon, akkor aztán észreveszi, hogy alatta a padlót újságok borítják – a *USA Today*, a *W* meg a *The New York Times* –, nehogy a lakkozott fehér tölgypadlót fröcskölje össze a vére. Fél kezemben a baltát tartva, a másikkal az esőkabátot gombolgatva közeledem feléje.

– Hé, Halberstam – szólít meg, de olyan részeg már, hogy sikerül mind a két szó felét lenyelnie.

– Tessék, Owen – felelem én, és közben közelebb húzódok hozzá.

- Mondd, miért van neked itt a padlón szanaszét mindenféle újság mindenféle divatmelléklete?
– kérdezi fáradtan. – Talán kutyatulajdonos vagy?

Mid van? Csau vagy valami más fajta?

– Nem, Owen. – Lassan megkerülöm a széket hátulról, míg éppen szemközt nem állok vele, éppen a látmezeje közepén, de annyira részeg, hogy még a baltát se veszi észre, még az se tűnik fel neki, hogy magasan a fejem fölé emelve tartom. De azt se, hogy meggondolom magam, leeresztem a derekam magasságáig, és szinte úgy tartom, akár egy baseballütőt, amikor arra készül az ember, hogy eltrafálja vele a feléje röpülő labdát, mely ez esetben történetesen Owen feje.

Kis szünetet tart, majd így folytatja:

– Azelőtt nagyon utáltam ezt az Iggy Popot, most viszont, hogy olyan jól megy neki az üzlet, sokkal jobban kedvelem, mert...

A balta a mondat közepén sújt le rá, éppen az arca közepébe, széles feje oldalvást vágódik bele Owen tátott szájába, amitől persze azonnal el is hallgat.

A szeme először rám mered, aztán befelé fordul, majd megint rám néz, s akkor hirtelen megrándul a keze, és megpróbálja megragadni a balta nyelét, a csapás okozta sokk azonban kiveszi az erőt az izmaiból. Eleinte nem is vérzik, és hangot sem hallani egyebet, mint az újságpapír zizegését, ahogy Paul rugdalózó lába összegyűri és szétszaggatja a lapokat. Lassan kezd csak előszivá-rogni a vér a szája két sarkában, amikor az első csapás után kihúzó a baltát a fejből – kis híján Owent magát is kirántom vele a székből, – és megint belevágok az arcába, immár kétfelé hasítva, miközben ő a karjával erőtlenül hadonászva kapkod a semmi után, majd immár két vastag, barna sugárban, akár a gejzír, spriccel a vér az esőkabátomra. Ezt pedig valami rémes, rás-polyos hang kíséri, mely a Paul koponyáján ejtett sebből jön, és a csontról leváló hús hallatja, amit undorító, fíngásra emlékeztető hang követ, ahogy a csapás erejétől az agyvelejének egy darabja kiloccsan a száján, rózsaszínen és csillogón. Kínok közt fetrengve a földre zuhan, de ekkorra az arca már szürke is szinte, kivéve a fél szemét, mely egyre csak pislog megállíthatatlanul; a szája vörös pép, melyben fog, hús meg az állkapocs szilánkjai elegyednek, a nyelve pedig az arcán hasított sebből csüng ki oldalvást, de úgy látom, már csak egy szál tartja, mely mintha valami vörös zsineg volna. Egyetlenegyszer ordítok csak rá: – Te kibaszott, hülye állat. Te kibaszott állat. – Aztán már csak állok és várok, közben pedig azt a repedést nézem a falon, az Onica fölött, amit a gondnok még mindig nem csináltatott meg. Kerek öt percbe telik, mire Paulnak végül is sikerül meghalnia. És további fél órába, amíg a vérzés is megszűnik.

Taxiba ülök, és Owen lakására hajtatok, amely a Felső East Side-on van, de már a Central Park közepe felé halad a kocsin ezen a füledt, júniusi éjszakán, amikor ott, a taxi hátsó ülésén rádöbbenek, hogy még mindig a véres esőkabátban vagyok. A hulla zsebéből elemelt kulccsal

bemegegyek a lakásba, és első dolgom, hogy befűjjam a kabátot azzal a sprayjel, amivel a faszenet szokás flekkensütéskor, hogy könnyebben meggyulladjon, aztán begyűröm a kandallóba és elégetem. A nappali igen puritán, mondhatni minimalista stílusban van berendezve. A fal fehér, spriccelt beton, egyetlenegy kivétellel, melyet egy mostanában nagyon divatos, óriási méretű műszaki rajz borít, az Ötödik sugárúttal szemközti falon pedig derékmagasságban, teljes hosszában tehénbőrutánzat burkolat van. Előtte fekete bőrkanapé. Bekapcsolom a széles képernyős, harmincegy colos Panasonicot; a Késő esti beszélgetés David Lettermannal megy épp, aztán az üzenetrögzítő következik, mert el kell tüntetnem róla, ami rajta van. Mialatt az utolsó közleményt törölöm (melyen Owen meghagyja az összes elképzelhető telefonszámot, amin esetleg elérhető lehet – többek között még a Seaportét is, te jó isten! –, a háttérben pedig Vivaldi Négy évszak-ja szól igen ízléses előadásban), azon morfondírozok hangosan, hogy vajon hová küldjem Pault, és rövid, de annál hevesebb vívódás után úgy döntök, hogy Londonba. – Angliába küldöm ezt a marhát – mondom magam elé fennhangon s kacarászva, majd lehalkítom a tévét, és rámondok a szalagra az új üzenetet. A hangom eléggé hasonlít Owenéhez, hogy aki csak telefonon át hallja, alkalmasint azonosnak vélje velem.

Ma este David Letterman mindenféle hülye trükköket mutat be, amiket a háziállatainknak tanítanak be az emberek. Egy német juhászkutya például, fején a Mets baseballsapkával, meghámoz, aztán megeszik egy narancsot. Ezt a jelenetet kétszer is bejátsszák, lassítva.

Egy Ralph Lauren által tervezett aranycsatos, aranyzárral ellátott, kézzel varrott, nyersbőr bőröndbe, melynek khakiszínű vászonhuzata van, a sarkai duplán megerősítve, berakok egy hatgombos, csúcsos hajtókájú, vékony csíkos, kétsoros öltönyt meg egy sötétkék flanelöltönyt, mindkettő Brooks Brothers, és egy tölthető, Mitsubishi villanyborotvát, egy ezüstözött sámfát Barneytól, egy Tag-Heuer sportórát, egy fekete bőr Prada pénztárcát, egy Sharp kézi másológépet, egy Sharp kézitelefont, az útlevelét a fekete bőr útleveletartó tárcában meg egy Panasonic úti hajszárítót. Magamnak pedig elcsenek egy hordozható Toshiba CD-lejátszót, a *Les Misérables* eredeti, londoni előadásának a felvételével együtt, mely épp benne van. A fürdőszobában minden hófehér, kivéve az egyik fal tapétáját, melynek mintája a dalmatíner foltjait utánozza. Egy műanyag Hefty piperezacskóba beszórok mindenféle olyan toalettszert, amit én is magammal vinnék, ha elutaznék.

Mire visszaérek a lakásomba, már beállt a hullamerevség, s miután becsavarom a tetemet négy olcsó frottírtörülközőbe, melyeket szintén a Hősi Halottak Emléknapján rendezett árleszállításon vásároltam, megemelem Owent, és ruhástul becsúsztatom egy libatollal bélelt Canalino hálósákba, aztán ráhúzom a cipzárt, és kivonszoló a lifthez, majd át az előcsarnokon, az éjszakai portás orra előtt, ki az utcára és be a mellékutcaiba, ahol Arthur Crystalba és Kitty Martinba ütközöm, akik a Café Luxembourgból jönnek, ahol vacsorázni voltak. Minthogy azonban Kitty Martin állítólag most épp Craig McDermott-tal jár, akinek viszont egy napra Houstonba kellett utaznia, nekik sincs nagy kedvük szóba elegyedni, habár

Crystal – az udvariatlan gazember – így is megkérdezi, hogy szerintem melyek a fehér szmokingkábát viselésének legfontosabb szabályai. Nagyon kurta választ kap csupán, mert leintek egy taxit, különösebb erőfeszítés nélkül belódítom a hálósákokat a hátsó ülésre, aztán magam is bepattanok, és megadom a sofőrnek az elhagyott raktár címét, ahol azt a rekeszt bérelem. Ott aztán fölcipelem a tetemet a második emeletre, ahol az általam bérelt raktárrekesz van. Behelyezem Owen testét egy óriás porcelánkádba, amely szinte hajszálnyira ugyanolyan, mint az ő otthoni Abboud kádja, meglocsolom vízzel, aztán rászórok két zsák meszet.

– Mesélj még egy kicsit – majd hullavigyorral rámosolygok, és magamban hozzáteszem, hogy „a legszívesebben széthasogatnám a kis puncidat”. A chardonnay egy kicsit elnézőbbé tette, így hát felszabadultan mesélni kezd.

Mialatt Bethany elmeséli, hogy mi történt vele az elmúlt néhány év során, nekem mindenféle más jár az eszemben: levegő, víz, égbolt, idő, egy bizonyos pillanat, amikor szerettem volna megmutatni neki a világ minden szépségét.

Nincs időm új felismerésekre, újrakezdésekre, semmi olyasmire, ami kívül esik a szemhatáromon. Egy fiatal lány, egy gólya, akivel egy cambridge-i bárban ismerkedtem meg másodéves harvardi diák koromban, aki egyszer, az őszi szemeszter elején, azt mondta nekem, hogy „Az élet nem más, mint a lehetőségek végtelen láncolata”. Vitézül kellett küzdenem, hogy a torkomon ne akadjon a mogyoró, amit a sörhöz rágcsáltam épp, amikor a bölcsesség ezen vesekövét élémhugyozta, de aztán csak leöblítettem a Heineken mara-dékával, rámosolyogtam, és attól fogva igyekeztem a terem sarkában folyó dartversenyre összpontosítani a figyelmemet. Talán fölösleges is mondanom, hogy a lány nem érte meg a másodévet. Tetemet még azon a télen a Charles folyóból fogták ki, fej nélkül; a feje pedig egy mélyen lenyúló faágon csüngött hosszú hajánál fogva rácsomózva, mintegy három mérföldnyivel arrébb a folyóparton. A Harvardon még nem tombolt bennem annyira a düh, mint mostanában, és már nem is remélhető, hogy valaha is elmúlják belőlem ez az undor – egyszerűen lehetetlen.

– Jaj, Patrick – mondja Bethany. – Te semmit se változtál. Nem tudom, hogy ez jó dolog-e vagy éppen ellenkezőleg. – Mondjuk, hogy jó.

– Miért? Gondolod, hogy tényleg jó? – kérdezi a homlokát ráncolva. – És akkor, annak idején, jó volt?

– Te csak egy oldalát ismerted a személyiségemnek – mondom. – A diákot.

– A szeretőt? – kérdezi olyan hangon, ami valami emberire emlékeztet.

A szemem hűvösen nézi Bethanyt; nem hatódom meg. Kinn az utcán valami zene harsog; mintha egy salsa zenekar játszana. A pincér végre meghozza a számlát.

– Én fizetek – mondom sóhajtva.

– Nem – mondja Bethany, és már nyitja is a táskáját. – Én hívtalak meg téged.

– Nekem viszont platina American Express hitelkártyám van – vetem ellene.

– Nekem is – feleli mosolyogva.

Elhallgatok és nézem, hogyan teszi ki hitelkártyáját a tálcára, amelyen a pincér az asztalra helyezte a számlát. Úgy émelyeg a gyomrom, hogy tudom, mindjárt elhányom magam, ha azonnal nem állok fel.

– Lám, a női egyenjogúság diadala. Fantasztikus. – Mosolygok. De nem vagyok meghatva.

Bethany a vendéglő előtt, a járdán várakozik, amíg én a férfivécében kihányom az ebédet, felöklendezem a tintahalat, mely emésztetlen, és csak alig halványabb a lilasága, mint akkor volt, amikor lenyeltem. Amikor kilépek a Vanitiesből, és fölteszem Wayfarer márkájú napszemüvegemet, bekapok egy Cert rágógumit, valamit motyogok magamban, aztán odalépek hozzá és arcon csókolom, közben kieszelek valamit a számára.

– Ne haragudj, hogy ilyen sokáig tartott. Fel kellett hívnom az ügyvédemet.

– Tényleg? – Úgy kérdezi, mint aki aggódik értem – kis hülye kurva.

– Csak egy barátomról van szó. – Vállrándítás. – Bobby Chalmersről.

Tudod, börtönben van. És egypár barátja, főleg persze én, megpróbálunk perújrafelvételt kezdeményezni – mondom, és közben ismét megvonom a vállam, majd témát váltok: – Te, Bethany, ide hallgass.

– Tessék? – mondja mosolyogva.

– Nagyon eltelt az idő. Nincs kedvem visszamenni az irodámba –

mondom a Rolexemre pillantva. Megcsillan rajta a lenyugvó nap, és visszaverődő sugara egy pillanatra elvakítja Bethanyt. – Nincs kedved feljönni hozzám?

– Mit beszélsz? – kérdezi mosolyogva.

– Na, gyere fel hozzám – biztatom.

– De Patrick. – Sokat sejtetón nevet. – Te ezt komolyan gondolod?

Van otthon egy palack Pouilly-Fuissém, jégbe hűtve; na, mit szólnál hozzá? – mondom, s felvonom a szemöldököm.

– Nézd, Patrick, a Harvardon még jó lett volna ez a szöveg, de... –

elneveti magát, aztán így folytatja: – azóta már benőtt a fejünk lágya és... –

Elhallgat.

– És ... és mi van? – kérdezem.

– Már az ebédhez se lett volna szabad annyi bort innom – mondja újra.

Elindulunk. Negyvenfokos hőség, levegőt is alig kap az ember. Már elmúlt a nappal, az éjszaka még távol. Szinte sárga az ég. A Duane és a Greenwich sarkán odanyomok egy dollárt egy koldus kezébe, hadd ámuljon Bethany.

– Ide hallgass, gyere fel hozzám! – próbálkozom újra, szinte nyafogva már. – Ne kéresd magad.

– Nem tehetem – feleli. – Éppen el van romolva a légkondicionálás az irodámban, de nem tehetem. Szívesen felmennék hozzád, Patrick, de nem lehet.

– Ugyan, gyere már – mondom, és kezem a vállára téve, barátságosan megszorítom.

– Patrick, értsd meg, muszáj visszamennem az irodába – nyögi erőtlenül tiltakozva.

– De ott meg fogsz főni – mutatok rá a tényekre.

– Nincsen más választásom.

– Gyere már. – Aztán megpróbálom tovább bujtogatni: – Van egy negyvenes évekbeli Durgin Gorham-féle színezüst, négyszemélyes kávé- és teáskészletem, amit nagyon szeretnék megmutatni neked.

– Sajnos, nem lehet. – Nevet, és felteszi a napszemüvegét.

– De Bethany – mondom figyelmeztetőleg.

– Tudod mit? – mondja kissé engedékenyen már. – Kapsz tőlem helyette egy Dove szeletet. Kapj be inkább egy Dove-ot.

– Az ajánlat mélységesen felháborító. Van neked arról fogalmad, hogy hány gramm zsír és mennyi nátrium van már csak a csokoládémázban is? –

mondom tréfás borzadállyal.

– Ugyan, Patrick! Neked aztán igazán fölösleges a kilók miatt aggódnod.

– Ne hagyd már annyit kéretni magad – mondom, és néhány lépéssel elébe kerülök, hogy ne érezze meg rajtam olyan erősen az agresszivitást. –

Tudod mit? Most feljössz hozzám egy pohár italra, aztán lesétálunk a Dorsiába, és

meglátogatjuk Robertet. Rendben? – Sarkon perdülök, és ismét vele szemközt kerülök, csak épp most hátrafelé lépkedek előtte. – Szépen kérlek.

– Patrick – mondja. – Ne kunyerálj.

– De én tényleg csak a Durgin Gorham teáskészletet szeretném megmutatni neked. – Szünet. – Kérlek. Tudod, hogy három és fél ezer dollárba került?

Bethany megtorpan, mivel én is megtorpanok előtte, lepillant a járdára, és amikor ismét felemeli a fejét, a homlokán meg az arcán verejték csillog, finom fátyolként tapadva a bőrére. Melege van. Felsőhajt és elmosolyodik. Az órájára pillant.

– Na? – kérdezem.

– De akkor... – kezdi.

– I-ge-en? – kérdezem, elhúzva a szót.

– Jó, de akkor most telefonálnom kell.

– Nem – mondom, miközben már le is intek egy taxit. – Majd tőlem telefonálsz.

– Patrick – tiltakozik Bethany. – Ott van szemben egy telefonfülke.

– Menjünk már – mondom. – Itt a taxi.

A Felső West Side felé menet a taxiban így szól:

– Nem lett volna szabad bort innom.

– Berúgtál?

– Nem – feleli, miközben a *Les Misérables* színlapjával legyezi magát, amit valaki ott felejtett a taxi hátsó ülésén. A kocsiban nincs légkondicionálás, és noha mind a két ablak le van eresztve, Bethany egyfolytában legyezi magát.

– Csak egy kicsit... becsíptem.

Mind a ketten nevetünk, minden ok nélkül, majd Bethany nekem dől, de aztán észbe kap és visszahúzódik.

– Olyan házban laksz, ugye, ahol portás áll a kapuban? – kérdezi gyanakodva.

– Persze. – Elmosolyodom, mert határozottan feldob, hogy még csak nem is sejti, milyen veszedelmek leselkednek rá igazából.

Belépünk a lakásba. Bethany besétál a nappaliba, és elismerően bólogat, miközben így dicsér:

– Nagyon szép, Mr. Bateman, mondhatom, nagyon szépen van berendezve. – Ezalatt én gondosan kulcsra zárom az ajtót, aztán a bárpulthoz megyek, és töltök magamnak egy pohár J&B-t, miközben Bethany a Wurlitzert nézegeti. Közben én egyelőre még csak halkán, de már hörgők várakozásteljesen, a kezem pedig annyira reszket az izgatottságtól, hogy nem is teszek jeget a pohárba, majd átmegyek a nappali részbe, és megállok mögötte. Bethany a kandalló fölött függő David Onicát tanulmányozza félrebillent fejjel, majd kuncogni kezd, és töprengő arckifejezéssel rám néz, aztán megint az Onicára, egyre hangosabban kacagva. Nem kérdezem meg, min nevet – köpök rá. Egy hajtásra kiiszom a whiskyt, és odamegyek az anaholiai fehér tölgyből készült fegyverszekrényhez, ahol a vadonatúj szögbelövő pisztolyomat tartom, amelyet a múlt héten vásároltam egy Wall Street-i vaskereskedésben, az irodámtól nem messze. Felhúzok egy fekete bőrkesztyűt, aztán ellenőrzöm, hogy töltve van-e a pisztoly.

– Patrick? – szól kérdőleg Bethany, még mindig kacarászva.

– Tessék? – mondom, majd hozzáteszem, hogy: – Drágám?

– Ki akasztotta föl ezt az Onicát? – kérdezi.

– Tetszik?

– Nagyon jó kép, csak éppen... – Elhallgat, majd a következőket mondja:

– Majdnem biztos vagyok benne, hogy fejjel lefelé lóg.

– Mit beszélsz?

– Ki akasztotta föl?

– Én – felelem, még mindig háttal állva neki.

– Nos, fordítva van feltéve. – Nevet.

Hmmmm? – A fegyverszekrény mellett állok, kezemben a szögbelövő pisztolyt markolva; szoktatom kesztyűs kezem a súlyához.

– Nem hiszek a szememnek; ez tényleg fejjel lefelé van felakasztva – mondja Bethany. – Mióta lóg így ez a kép?

– Száz éve – mondom suttogva, aztán megfordulok, és megindulok feléje.

– Mit mondsz? – kérdezi, miközben még mindig az Onicát nézegeti.

– Azt, hogy miért pont Robert Hall-lal? – felelem suttogva.

– Mi van? – És mintha lassított felvételt néznék, felém fordul.

Kivárom, amíg észreveszi a szögbelövő pisztolyt meg kezemen a fekete kesztyűt, aztán sivitva felelem, hogy:

– Azt mondtam, miért pont Robert Hall-lal?

Talán ösztönösen, talán mert emlékszik, merről jöttünk be a lakásba, Bethany felsikolt, és az ajtó felé fut, de persze hiába. Bethany reflexeit kissé eltompította az elfogyasztott chardonnay, az én reflexeim viszont felgyorsultak a whiskytől, s így egyetlen szökelléssel elébe kerülök, és elállom előle a mene-külés útját, majd a szögbelövő pisztoly markolatával gyors egymásutánban négy ütést mérek a fejére, amitől azonnal elveszíti az eszméletét. Visszavonszoló a nappali részbe, leterítek a padlóra egy fehér, Voilacutro márkájú lepedőt, kinyújtózatom Bethanyt a padlón, majd széttárom a karját, és tenyerét kifordítva egy vastag deszkára helyezem, és találomra kiválasztva néhány ujját, az ujjbőgyét átlóve mindkét kezét a fához szögezem. Ettől magához tér és sikoltozni kezd. Mace gázt fújok a szemébe, a szájába meg az orrlukába, aztán egy Ralph Lauren teveszőr kabátot borítok a fejére, hogy ne hallják annyira a sikoltozás. Egyre-másra telelövöldözöm a kezét szögekkel – olyan sűrűn, hogy a szögek helyenként egymást érik szinte, és összegömbülve egymásba kapaszkodnak, miáltal Bethany most már semmiképp sem tud felülni, hiába is igyekszik. Némileg kiábrándító ugyan, mégis kénytelen vagyok lehúzni a cipőjét, mivel olyan hevesen rugdalózik, hogy a sarka csúf, fekete nyomokat hagy a fehér tölgyfa padlón. Mindeközben egyfolytában azt üvöltözöm, hogy: – Te bűdös kurva – míg be nem rekedek, és szinte már csak suttogva mondom a fülébe, hogy: Te kibaszott, bűdös kurva.

Miután leveszem a fejről a kabátot, végül is kínjában könyörgőre fogja, vagy legalábbis megpróbál kinyögni néhány rimánkodó szót, mialatt a hirtelen felugró adrenalinszint kis időre elnyomja a fájdalmat.

– Patrick, az ég szerelmére, ne csináld, Patrick, kérlek, ne kínozz... – A fájdalom azonban természetesen hamar visszatér – annyira heves, hogy nem is lehet másként –, és Bethany ismét elájul, és öntudatlan állapotában hányni kezd, miért is kénytelen vagyok feltartani a fejét, nehogy a torkára menjen, és belefulladás a hányadékba, aztán megint kap egy kis gázsprayt. Megpróbálom leharapni az ujjait, melyeket még nem szögelttem oda a deszkához, és a bal hüvelykujját majdnem sikerül is, mivel a húst szinte egészen lerágom róla, annyira, hogy kilátszik a csont, aztán megint kap egy kis gázsprayt, bár erre voltaképpen nincs is szükség. Megint ráborítom a teveszőr kabátot arra az esetre, ha netán magához térne és megint sikoltozni kezdene, aztán felállítom tenyérnyi méretű kis Sony márkájú Handycam videofelvevőmet, hogy filmre vegyem, ami ezután következik. Automatára állítom, majd egy ollóval levágdosom Bethany ruháját, és a melléhez érve néha bele-beledöföm a hegyét, s mintegy véletlenül (persze, nem igazán) a melltartón át az egyik mellbimbóját is lenyisszantom. Miután leszaggatom róla a ruhát, Bethany megint sikoltozni kezd; már csak a melltartó van rajta, melynek jobb kosarát sötétre festi a vér, meg a bugyi, mely lucskos a vizeletétől; ezekre majd később keríték sort.

Föléje hajolok, és a sikoltozását túlkiabálva üvöltöm, hogy:

– Sikíts, sikíts csak, még, sikíts... – Közben kinyitom az összes ablakot és még a terasz ajtaját is, aztán megint ott állok fölötte, és nézem, amint tátogat, mert sikoly már nem jön ki a torkán, csak rémes hörgés meg valami állati nyöszörgés, amit olykor öklendezés szakít félbe. – Sikíts csak, drágám – nógatom tovább –, sikíts. – Lehajolok hozzá, hátrasimítom a haját. – Senki se törődik veled. Senki se jön a segítségedre... – Megint kiáltani próbál, de közben elveszíti az eszméletét, és csak valami halk kis nyögés jön ki a torkán.

Eszméletlen állapotát kihasználva, kesztyűmet lehúзва szétfeszítem a száját, és az ollóval levágom a nyelvét, könnyűszerrel kiemelem a szájából, és elnézem, amint ott hever a tenyeremen, és még meleg, még szivárog belőle a vér, és sokkal kisebbnek látszik, mint amilyenek akkor láttam, amikor még a szájában volt, aztán a falhoz csapom, ahol egy pillanatra megtapad és csúf foltot hagy, mielőtt kis toccsanással lehullik a földre. Sugárban tör elő a vér a szájából, és megint fel kell tartanom a fejét, hogy a torkára ne menjen.

Szájbabaszom, majd az ejakuláció után kihúzó a péniszem, aztán megint kap egy kis gázsprayt.

Később, amikor kis időre megint magához tér, a fejembe csapok egy keménykalapot, amit még elsőéves harvardi diák koromban kaptam egy lánytól.

– Emlékszel még erre? – kérdezem üvöltve, miközben odaállok föléje. –

És ehhez mit szólsz? – rikoltom diadalmasan, egy szivart tartva a magasba. –

Még most is elszívok néha egy szivart. Haha! Látod? Íme, egy szivar. –

Rágyújtok, véres kezem meg se remeg, miközben Bethany arca, mely olyan sápadt, hogy szinte kék, mindinkább eltorzul a fájdalomtól, a szeme pedig, melynek fénye egészen eltompult már a borzalomtól, hol becsukódik, hol meg kinyílik, bár csak félig-meddig; élete immár nem egyéb rémséges lidércnyomásnál.

– És még valami – rikkantom fel s alá járkálva. – Az öltönyöm még csak nem is Garrick Anderson. Hanem Armani! Giorgio Armani! – Szünetet tartok, végigmérem gyűlölködő pillantással, aztán odahajolok hozzá, és gúnyos vigyorral a fülébe súgom: – Te meg azt hitted róla, hogy Henry Stuart.

Atyaisten! – Kap egy nagy pofont, aztán ezt sziszegem: – Te hülye kurva – és beleköpök az arcába, amit azonban valószínűleg meg sem érez, olyan vastagon borítja már a spray, miért is megint lefújom, majd megpróbálom megint szájba baszni, de nem sikerül eléleznem, s így fel is hagyok a próbálkozással.

Nem nagyon figyelek oda a társalgásra, még arra se, amit én magam teszek hozzá, mert közben azt fontolgatom, hogyan fogok megszabadulni Bethany hullájától, illetve hogy ne tartsam-e a lakásomon még egy vagy két napig. Ha úgy döntenék, hogy még ma éjjel eltakarítom, akkor mi sem egysze-rűbb, mint maradványait begyömöszölni egy Hefty márkájú szemeteszákba, és kirakni a lépcsőházba; vagy venni magamnak még azt a csekély fáradságot, hogy kihúzzom a zsákot az utcára, és ott hagyom a járdaszélen a többi szemeteszák mellett. Továbbá megtehetném azt is még, hogy kiviszem a bérelt raktárrekeszembe, leöntöm oltott mésszel, aztán rágyújtok egy szivarra, és végignézem, amíg szét nem marja, miközben zenét hallgatok a walkamanomon, csak épp nem szeretem, ha a férfi-, illetve a női hullák összekeverednek egymással, továbbá szeretném megnézni még az este a Vérszomj című videót is, amit ma vettem ki a kölcsönzöből – reklámszövege a következőképpen hangzik: „Vannak bohócok, akik megnevettetik az embert, Bobo azonban meghalasztja, s aztán meg is eszi” –, ha viszont éjfélkor még kiautózom a raktárba, egyszerűen nem lesz elég időm a filmhez, még ha lemondok is arról, hogy közben beugorjak a Bellevue-be és bekapjak egypár falatot vacsorára. Vagyis alkalmasint az lesz a vége, hogy Bethany csontjait és a belső részeinek meg a húsának a nagyját is ledobom majd a szemétegetőbe, amelynek aknája a folyosó végén van, éppen szemközt a lakásom ajtajával.

Courtney, McDermott és jómagam épp a Morgan Stanley bankház fogadásáról jövünk, amit szinte pontosan Manhattan csúcsán, a Halászkikötőtől nem messze, egy Goldcard nevű vadonatúj klubban rendeztek, mely maga is valóságos városnak tetszett, s ahol összefutottam Walter Rhodes-szal, aki kanadai, és akit a középiskola óta nem láttam, s aki, akárcsak McDermott, valósággal büzlött a Xeryustól, ezért kénytelen is voltam közölni vele, hogy:

– Tudod, én most nagyon kerülöm az embereket. Még csak nem is beszélek senkivel – majd az elnézését kértem és hátat fordítottam neki. Walter, aki alig is volt meglepve ettől a közléstől, csak annyit felelt, hogy:

– Aha, értem. – Egyébként hatgombos, kétsoros szmokingot viselek és hozzá selyem csokornyakkendőt – mindkét darab Valentino. Luis Carruthers az egész hetet Atlantában tölti. Még a Goldcardban bekaptam egy kis kokaint Herbert Gittes társaságában, aztán még mielőtt McDermott leintette ezt a taxit, amivel most a Nell'sbe tartunk, gyorsan bevettem rá egy Halcion tablettát, hogy egy kicsit elvegyem a kokain erejét, de úgy látszik, még nem ért le. Úgy veszem észre, Courtney vonzódik McDermotthoz, és mivel Courtney Chembank hitelkártyája valami okból ma este nem működik, legalábbis az az automata, amelyiknél megálltunk, nem adott rá pénzt (igazából persze azért nem, mert a kelleténél gyakrabban használja a hitelkártyáját kokain adago-lására, habár Courtney ezt sose vallaná be, de én tudom, mivel a lerakmeg a húsának a nagyját is ledobom majd a szemétegetőbe, amelynek aknája a folyosó végén van, éppen szemközt a lakásom ajtajával. ódott kokainszemcsék nemegyszer megtréfáltak már engem is, amikor készpénzt akartam felvenni a hitelkártyámra), McDermotté viszont működött, Courtney az ő hitelkártyájára vett fel pénzt az enyém helyett, ami nála

egyértelműen azt jelenti, hogy le akar feküdni velem. Ami persze igazából nem számít. Bár én sokkal jóképűbb vagyok, mint McDermott, tulajdonképpen nagyon hasonlítunk egymásra. A ma reggeli *Patty Winters Show* beszélő állatokról szolt. Egy polipot mutattak, amint egy hevenyészett akváriumban úszkált mikrofonnal az egyik karján, és folyvást azt hajtogatta – legalábbis az „edzője”

szerint, aki teljes meggyőződéssel állítja, hogy a polipoknak is vannak hangszálaik – hogy „Sajtot kérek”. Enyhén lenyűgözve figyeltem a műsort, amíg el nem fogott a sírás. Egy koldus, aki hawaii ukulelének van öltözve, amint szemetesbödönben turkál a Nyolcadik és a Tizedik sarkán, a sötétben.

– A desztillált, illetve forralt vízből – mondja McDermott – eltávolítják az ásványi anyagok zömét. Azzal a módszerrel, hogy a vizet felforralják, és aztán a gőzt lecsapatva desztillált vizet nyernek belőle.

– A desztillált víz azonban íztelen, és általában nem is használják ivásra.

– Azon veszem észre magam, hogy nagyot ásítok.

– És az ásványvíz? – kérdezi Courtney.

– Az ásványvizek nem tartoznak az... – kezdjük a választ McDermott és én egyszerre, egymás szavába vágva.

– Parancsolj, kérlek – mondom ismét nagyot ásítva, amitől egyszerre Courtneyt is elfogja az ásítás.

– Nem, nem, parancsolj, mondd csak te, kérlek – mondja McDermott csüggedten.

– Az egyszerű ásványvizek minősítése nem tartozik az Egészségügyi Minisztérium hatáskörébe – közlöm Courtneyval. – Mivel nem tartalmazznak sem vegyi anyagokat, sem sókat, sem cukrot, sem pedig koffeint.

– De a szóda, az ugye a szénsavtól olyan bugyborékos, vagy nem? –

kérdezi Courtney.

– De igen. – Egyszerre bólintunk McDermott-tal, miközben mind a ketten mereven előreszegezzük a tekintetünket.

– Ezt én is tudtam – mondja Courtney kissé bizonytalanul, és oda se kell pillantanom, a hangjából megérezem, hogy valószínűleg mosolyog közben.

– De remélem, te csakis természetes szénsavas vizet szoktál vásárolni – mondom intőleg. – Az ilyen víz ugyanis eleve széndioxid-tartalmú.

– Míg ellenben a szódavíz vagy a seltzer mesterségesen van szénsavval dúsítva – magyarázza McDermott.

– Ami alól kivételt képez persze a természetes seltzervíz – említtem meg gyorsan, mivel egyszerűen el vagyok képedve McDermott szüntelen és nevetséges tudálékosságától, amivel folyton magát igyekszik az előtérbe tolni. – És a Ramlösa nevű svéd szénsavas ásványvíz is igen kitűnő.

A taxi be akarna fordulni a Tizennegyedik utcába, de mivel legalább négy vagy öt limuzin is éppen ugyanezt kívánná, végül is lemaradunk a zöld lámpáról. Dühösen szidom a taxist, ám a sofőrfülkében egy hatvanas évekbeli, régi Motown-szám megy, de az is lehet persze, hogy nem is Motown, hanem Supremes, amit a hátsó ülésen csak elmosódva hallani az elválasztó plexiüveg fal miatt. Megpróbálom kinyitni, de rögzítve van, s így nem sikerül oldalvást elcsúsztatnom. Courtney a következő kérdést teszi fel:

– Mondd, kondizás után szerinted milyen vizet igyon az ember?

– Hát, tudod – sóhajtom. – Szerintem akármilyet, csak jó hideg legyen.

– Miért? – tudakolja.

– Azért, mert a hideg vizet könnyebben és gyorsabban abszorbeálja a szervezet, mint a szobahőmérsékletű vizet. – Szórakozottan a Rolexemre pillantok. – De a leginkább talán Eviant, de természetesen csakis üveges palackozásút.

– Az edzőm azt mondja, hogy a Gatorade is nagyon megfelelő – veti ellene McDermott.

– De nem gondolod-e, hogy talán mégiscsak a víz a legjobb folyadékpótló a szervezet számára? Hiszen a víz közvetlenül a véráramba kerül, vagyis sokkal gyorsabban hasznosul bármely más folyadéknál! – És nem állom meg, hogy hozzá ne tegyem még: – Nemdebár, öcsi?

Megint az órára pillantok. Ha csak egy J&B-t iszom (jégkockával) a Nell'sben, akkor még arra is lesz időm, hogy kettőig végignézzem az egész Vérszomj-at. A taxiban megint mindenki hallgat, miközben a kocsit lassan, kitartón araszol a Nell's előtt gyülekező tömeg felé, ahol egymás után rakják ki utasaikat az előttünk soroló limuzinok, hogy aztán továbbsuhanjanak; McDermott és Courtney is ezt nézi, meg az eget, mely súlyos, fekete felhőkkel nyomasztón nehezedik a városra. A limuzinok dühösen dudálnak egymásra, ami persze mit sem segít. A kokaintól, amit Gittes társaságában fogyasztottam, olyan száraz a torkom, akár a pergamen; nagyokat nyeldekelve próbálom benedvesíteni. Az utca túloldalán, egy lakatlan lakóház bedeszkázott ablakain a Cabtree & Evelyn árleszállítást hirdető plakátjai. Na, Bateman, hogyan írják azt a szót, hogy „mogul”? Tudod-e? M-o-g-u-l. Mo-gul. Mog-ul. Jég, kísértetek, űrlények...

– Én nem szeretem az Evian vizet – jelenti ki McDermott némileg szomorkásan. – Legalábbis

nekem kicsit túl édes. – És olyan szánalmas ábrázatot vág hozzá, hogy megsajnálom, és helyeslek neki.

– Igazad van, McDermott – mondom lassan. – Az Evian víz valóban túl édes.

Olyan nagy tócsában állt a padlón Bethany vére, hogy amint az egyik vezeték nélküli telefonomért nyúltam, megpillantottam benne a tükörképemet, és magamat nézegettem benne, miközben felhívtam a Gio szalont, és megbe-széltem, mikor megyek el levágnam a hajamat. Révülem Courtney megszólalása szakítja félbe; beismeri, hogy:

– Az az igazság, hogy először kicsit féltem kipróbálni a Pellegrinót. –

Ideges pillantást vet rám, mintha azt várná tőlem... talán, hogy helyeseljek?

aztán McDermottra néz, akitől kap is valami kis bágyadt, kényszeredett mosolyt. – De aztán, amikor mégis megpróbáltam, kiderült, hogy... nagyon jó.

– Micsoda vakmerő bátorság – dörmögöm, majd megint nagyot ásítok, miközben a taxi tovább araszolgat a Nell's felé, majd a hangom megemelve így szólok: – Ide hallgassatok, nem tud valamelyikötök véletlenül valami olyan szerkentyűt, amit az ember rákapcsolhatna a telefonjára, és ami egy gombnyomásra beszélgetés közben beadná azt a jelzést, hogy a másik vonalon hívás futott be?

Még tegnap, a lakásomban, megállok Bethany hullája fölött, és elgondolkodva szürcsölöm az italomat, miközben a tetem állapotát tanulmányozom.

Mindkét szeme félig nyitva, az alsó fogsora olyan, mintha vicsorogna, az ajka ugyanis hiányzik – mivel le lett harapva. Valamikor a nap folyamán lefűré-szeltem a bal karját – végül is ebbe halt bele –, s most a kimeredő csontnál fogva felemelem, körülbelül ott, ahol valamikor a keze volt (mellesleg sejtelmem sincs róla, hogy most hol lehet: a mélyhűtőben talán? vagy inkább a szekrényben esetleg?), és úgy markolom, mint egy csövet; még lóg róla néhány húscsacat, bár a nagyját levagdostam meg lerágcsáltam róla; aztán lecsapok vele a fejére. Alig öt-hat ütés csupán, és leesik az állkapcsa, aztán további két ütéstől az arcürege is beszakad.

Tim háza a vízparton állt, East Hamptonban; tetőzetén számos csúcsos orom meredezett, négy emelet magas volt, és az emeleteket nikkelezett lépcső

kötötte össze, amit valami olyan motívum díszített, amiről először azt hittem, hogy délnyugati, de aztán kiderült, hogy tévedek. Ezer négyzetlábnyi, minimalista stílusban berendezett konyhája volt; minden berendezése rátolva benne az egyik falra – a két óriás tűzhely, az irdatlan nagy pohárszékek, a kamrányi méretű mélyhűtő meg a háromajtós hűtőszekrény. A teret rozsdamentes acélból készített pultok osztották három részre. A kilenc fürdőszoba közül

négyben trompe l'oeil képek függtek, ötben pedig ólomból készült antik kosfejek hajoltak a mosdókagyló fölé, és a szájukból folyt a víz. Minden mosdó, kád és zuhanyozó antik márvány volt, a padlót pedig apró kockákból kirakott márványmozaik borította. A márvány fürdőkádak fölött egy falmélyedésbe televízió volt beépítve. Minden szobában külön hifiberendezés volt. Tizenkét darab Frank Lloyd Wright tervezte állólámpa, tizennégy Josef Heffermann tervezte klubfotel volt még a házban, két teljes falat borított be a videotár, míg a harmadik falat egy sok ezernyi CD-lemez tárolására alkalmas üvegszekrény. A bejárati csarnokban Eric Schmidt tervezte csillár függött, alatta pedig egy Atomic Ironworks márkájú acél kalapfogas állt, amit valami fiatal szobrász tervezett, akinek még nem hallottam a nevét. A konyha melletti szobában egy tizenkilencedik századi kerek orosz ebédlőasztal állt, székek nélkül. A falakon mindenfelé Cindy Sherman kísérteties hangulatú fotói. Volt a házban edzőterem is. Valamint nyolc gardróbzsoba, öt video, egy Noguchi tervezte üveg és diófa kombinációjú ebédlőasztal, egy Marc Schaffer tervezte tálalóasztal meg egy faxgép. A hálószobában egy kis ablakmélyedésbe való, XVI. Lajos korabeli kanapé mellett gömbre nyesett élő fa állt dézsában. Az egyik márványkandalló fölött Eric Fischl-kép függött. Volt tenispálya is. Meg két szauna és egy fedett jacuzzi is a vendégek számára épített kis házikóban, amely a fekete fenekű úszómedence mellett állt a kertben. Továbbá mindenfelé kőoszlopok álltak, mégpedig a legmeghökkenőbb helyeken.

Azalatt a néhány hét alatt, amit ott kinn töltöttünk, én a legnagyobb erőfeszítéseket tettem, hogy minden klappoljon. Evelyn és én biciklivel jártunk el hazuról, aztán rendszeresen kocogtunk, továbbá teniszeztünk is. Megbeszéltük, hogy majd elmegyünk Dél-Franciaországba vagy esetleg Skóciába; hogy autón bejárjuk Németországot, és a modern kortól érintetlen, romlatlan operaházakat fogunk látogatni. Szörföztünk is. És kizárólag romantikus dolgokról beszélgettünk: arról, hogy milyenek a fények Long Island keleti oldalán, meg a virginiai vadászterületek hegyei fölött felkelő októberi holdról.

Együtt fürödtünk az óriás márványkádokban. Ágyban reggeliztünk, és miután a márkás Melior kávéskannából kitöltöttem a márkás importkávéból főzött kávét a márkás Hermés csészékbe, visszabújtunk a kasmírplédek alá lustálkodni. Amikor Evelyn bement Manhattanbe a heti rendes arckezelésére, kis cédulákat dugtam márkás Louis Vuitton táskájába. Vettem neki ajándékba egy kis fekete csaukölyköt, amit Evelyn elnevezett NutraSweetnek, és diabetikus csokibonbonokkal etetett. Hosszú szakaszokat olvastam fel neki a *Zsivágó doktor*-ból meg a *Búcsú a fegyverektől*-ből (a kedvenc Hemingwayemből). A helyi kölcsönzöböl olyan videókat hoztam haza, amelyek nem voltak meg Price gyűjteményében, főleg harmincas évekbeli vígjátékokat, melyek közül a Római vakáció-t, a kedvencünket kétszer is megnéztük a házban található számtalan video valamelyikén. Frank Sinatrát hallgattunk (szigorúan csak az ötvenes években készült felvételeket) meg Nat King Cole AfterMidnightjét, ami megvolt Timnek CD-n. Különbő drága fehérneműdarabokat vásároltam neki, melyeket olykor viselt is.

A késő éjszakai meztelen óceáni fürdésük után dideregve futottunk be a házba hatalmas Ralph

Lauren törülközőbe burkolózva, majd omlettet sütöttünk magunknak, amihez olívaolajjal nyakon öntött olasz pastát ettünk szarvasgombával és porcini-gombával; körtés soufflé-kat készítettünk magunknak meg fahéjjal meghintett gyümölcssalátákat és grillezett polentát borsos lazaccal, almás-szedres cassatát, mascarponét és salátalevélbe töltött vörös babos arzo-t, valamint hatalmas tál salsókat meg balsamo ecetben pácolt ráját, csináltunk magunknak jégbe hűtött paradicsomlevest és céklával meg limával meg csiréggal meg friss mentával ízesített rizottókat, amihez limonádét vagy pezsgőt ittunk, esetleg egy-egy palack Château Margaux-t, persze óbort. Ámde hamar abbamaradt, hogy közösen mentünk súlyt emelni az edzőterembe vagy úszni, Evelyn pedig hozzá se nyúlt máshoz, mint a diabetikus csokibonbonokhoz, amiket NutraSweet meghagyott, és folyton azon nyafogott, hogy mekkora súlyfölsőleget szedett fel magára. Előfordult, hogy éjszakánként a tengerpartot jártam, rákocskákat ástam ki a fövényből, és marékszám ettem a homokot – ez utóbbi azon az éjszakán esett meg, amikor olyan tiszta volt az égbolt, hogy az egész naprendszer látni lehetett, és a csillagok fényétől megvilágított fövény szinte holdbélinek tetszett. Aznap még azt is megtettem, hogy egy szárazra vetett medúzát hazavittem, és még hajnal előtt, amikor Evelyn még aludt, megsütöttem a mikrohullámúban, aztán a maradékot megettem a csauval.

Bourbont iszogattam, aztán pezsgőt a kaktuszmintás csiszolt poharakból, melyeket Evelyn ott tartott a tálalókon, és amelyekben szederturmixokat kavart magának jalapeno formájú, pajármoséból készült pálcákkal, míg én csak heverésztem, és arról ábrándoztam, milyen lehet egy márkás Allsop Racer síbottal megölni valakit, vagy az egyik kandalló fölött függő antik szélkakast bámultam, és azt fontolgattam kimeredt szemmel, hogy vajon le tudnék-e dőlni vele valakit, majd fennhangon panaszkodtam, akár ott volt a szobában Evelyn, akár sem, hogy jobb lett volna, ha inkább asztalt foglalunk Dick Loudon Stratford Inn nevű vendéglőjében. Evelyn kisvártatva különböző

fürdőhelyeket kezdett emlegetni meg valami kozmetikai műtetet, majd felfogadott egy masször, valami rémes kis buzit, aki az utca végén lakott egy híres könyvkiadóval közös háztartásban, és aki nyíltan kokettált velem. Az utolsó, Hamptonban töltött hetünk során Evelyn már háromszor ment be a városba, egyszer manikűröztetni meg pedikűröztetni és megcsináltatni a szokásos arckezelését, másodszer magánórára Stephanie Hermanhoz, végül pedig azért, hogy megtanácskozzék valamit az asztrológusával.

– De miért helikopterrel? – kérdeztem sűgva.

– Miért, szerinted mit csináljak? – kérdezte rikácsolva, miközben egy diabetikus csokibonbont dugott a szájába. – Talán béreljek egy Irolvót?

Míg távol volt, rendszerint belehánytam – csupán csak a hányás kedvéért –

a zárt előkert padozatát körülvéő rusztikus terrakotta vázák valamelyikébe, vagy autóba ültem, és a buzi masször társaságában bementem a központba borotvapengét vásárolni. Éjszakánként odatettem Evelyn fejére egy Jerry Kott tervezte, alumíniumdrótból hajlított és műcementtel

kombinált gyertyatartót, mivel azonban szinte ájultan aludt a Halciontól, tudtam, hogy nem fogja lesodorni álmában, s bár eleinte jót mulattam rajta, ahogy Evelyn minden lélegzetvételével egyenletesen fölemelkedett, majd lesüllyedt a gyertyatartó, rövidesen inkább elszomorított a látvány, és így többé inkább nem tettem oda a gyertyatartót Evelyn fejére.

Minden olyan volt, hogy nem tudott lekötöni. Nem sok idő telt bele és mindent eluntam: a napfelkeltéket, egyiket a másik után, a hősök életének olvasgatását, a szerelembe esést, a háborút, a különféle felfedezéseket, amiket az emberek egymásról tesznek. Egyetlenegy valami volt, ami még izgatott, mégpedig magától értetődően az, hogy mennyi pénzt keres Tim Price, ami viszont annyira magától értetődő volt, hogy ez meg azért untatott. Nem élt bennem semmi más világosan meghatározható érzélem a pénzsóvárságon és legfeljebb még az undoron kívül. Rendelkeztem az emberi lények minden jellemvonásával – hús, vér, bőr, haj –, elszemélytelenedésem azonban annyira előrehaladt már, oly mélyen belém hatolt, hogy a normális embereknek azt a képességét, hogy együtt érezzenek a másikkal, immár teljesen elveszítettem annak a lassan ható, tudatos folyamatnak következtében, mellyel kitöröltem magamból. Most már csak imitáltam a normális valóságot, otromba mását nyújtva csupán egy emberi lénynek, miközben elmémnek már csak egy eldugott, homályos zuga működött. Valami rettenetes volt történőben, én azonban képtelen voltam rájönni, hogy miért – és megnevezni sem tudtam, hogy micsoda. Csak az a loccsanás tudott még megnyugtatni, amivel a pohárba ejtett jégkocka belepottyant a J&B-be. A kis csaukölyköt végül is vízbe fojtottam, de Evelynnek nemcsak hogy nem hiányzott, de észre se vette az eltűnését, aminthogy azt sem, hogy a dögöt bevágtam a nagy mélyhűtő-szekrénybe, mégpedig az ő egyik pulóverébe csomagolva, amit a Bergdorf Goodmannál vásárolt. Végül is azért kellett beköltöznünk Hamptonból, mert hajnalonként azon vettem észre magamat, hogy egy jégcsákányt szorongatva állok az ágy fölött, és azt lesem, mikor nyitja ki Evelyn a szemét. Amikor egy reggel, reggelizés közben felvettem neki a dolgot, azonnal beleegyezett, s így a Munka Napja előtti utolsó vasárnapon helikopterre szálltunk és visszamentünk Manhattanbe.

Húsz perc múlva Elizabeth a kanapén vonaglik kéjesen elnyúlva, én meg megpróbálom rávenni, hogy feküdjön le Christie-vel, én meg nézném. Eredetileg hirtelen ötlet volt csupán az egész, de most már gondolni sem tudok másra, ezért kitartóan kapacitálom. Christie eközben egykedvűen egy foltot bámul a fehér tölgyfa padlón, amit eddig én még nem is vettem észre; a bora szinte érintetlen.

– De mondom, hogy nem vagyok lesbikus – tiltakozik Elizabeth újfent, kacarászva. – Én a fiúkat szeretem.

– Szóval nem? És ez visszavonhatatlan? – kérdezem, és a pohárára pillantok, majd a palackra, mely már félig üres.

– És miből gondoltad, hogy hajlandó lennék? – kérdezi. Elizabethben dolgozik az Extazy, s így

a kérdés határozottan kacéran hangzik, nekem pedig az az érzésem, hogy sikerült felkeltenem benne az érdeklődést a dolog iránt.

Talpával a combomat simogatja. Időközben átültem a kanapéra a két lány közé, és én meg a lábikráját cirógatom.

– Hát, egyrészt azt gondoltam, hogy talán nem véletlenül jártál a híres Sarah Lawrence-be – mondom. – Másrészt meg az ember sohasem tudhatja.

– Patrick, te összetévesztesz engem a Sarah Lawrence-es fiúkkal –

mondja vihogva, és egyre erősebben dörzsöli a lábával a combomat, amitől lassan merevedni kezdek, és forróság önt el meg minden.

– Ne haragudj – mondom bocsánatkérően. – De az az igazság, hogy nem túl sűrűn akad dolgom olyan fiúkkal, akik szoknyában járnak korzózni.

– Patrick, te ugye a Patrickra, akarom mondani, a Haryardra jártál, nem?

Jaj, istenem, seggrészeg vagyok. Na mindegy, figyelj ide egy kicsit, de várj csak... – Elhallgat, mély lélegzetet vesz, alig érthetően valami olyasmit motyog maga elé, hogy nagyon furcsán érzi magát, aztán lehunyja a szemét, majd amikor ismét kinyitja, azt kérdezi, hogy: – Nincs itthon egy kis kokainod?

A poharára pillantok és megállapítom, hogy a bor némileg elszíneződött az Extazytól. Elizabeth szeme követi a pillantásomat, és úgy kortyol bele a pohárba, mintha valami elixírt inna, ami elcsitítja zaklatott érzékeit.

Hátrahajítja szédülő fejét az egyik párnára.

– Vagy egy szem Halcion? Halcion is jó lenne.

– Nézd, én mindössze csak azt szeretném... ha ti ketten... azt csinálnátok

– mondom ártatlan ábrázattal. – Mi rossz van ebben? Ráadásul teljesen biztonságos, semmiféle betegséget nem lehet kapni tőle.

– Patrick! – Kacag. – Te meg vagy örülve.

– Ugyan már – noszogatom. – Vagy talán szerinted Christie nem elég vonzó lány?

– Na, hagyjuk az érzékiséget – mondja, de közben dolgozik benne a szer, 295

és én érzem rajta, hogy kellőképpen fel van izgatva már, noha még küzd ellene. – Semmi kedvem buja beszélgetést folytatni veled.

– Ugyan már, Elizabeth – mondom. – Szerintem nagyon jó hecc lenne.

– Mondd, mindig ezt csinálja? – kérdezi Elizabeth Christie-től.

Odapillantok Christie-re.

Christie csak a vállát vonogatja közönyösen, és egy CD-lemezt tanulmányoz elmélyülten, majd leteszi az asztalra a sztereó berendezés mellé.

– Tényleg azt akarod bemesélni nekem, hogy nővel még sose csináltad? –

kérdezem, s kezem a fekete harisnyájához ér, majd a lábát is megmarkolom a harisnya alatt.

– Mondom, hogy nem vagyok lesbikus – erősködik Elizabeth. – Nem, még sose csináltam nővel.

– Sose? – kérdezem felhúзва a szemöldököm. – Hát, mindent egyszer el kell kezdeni...

– Megőrjítesz, Patrick – nyögi Elizabeth, és immár nem tud uralkodni az arcvonásain.

– Nem én – felelem meghökkenve.

Elizabeth és Christie meztelen az ágyamban, a szobában minden lámpa ég, én meg a franciaágy mellett ülök Louis Montoni által tervezett székemben, és közről nézem őket, olykor még kissé meg is igazítom a tagjaikat. Most például hanyatt fektetem Elizabethet, föl tartom mindkét lábát, a lehető

legszelesebbre terpesztve, aztán odanyomom közéje Christie fejét, hogy nyalogassa a pináját – vagyis ne szopja, hanem nyaldossa, lefetyelje, mint egy szomjas eb –, miközben az ujjá a csiklóját dörzsöli, majd a másik keze két ujját bedugja a tágra nyílt, nedvedző pinába, hogy aztán meg az ujjá helyett a nyelvét dugja bele, míg a pinalétól csöpögő ujjait Elizabeth szájába erőlteti, és leszopátja vele róla a lét. Aztán ráfektetem Christie-t Elizabethre, és arra utasítom, hogy Elizabeth duzzadt, telt mellét nyalja és harapdálja, miközben Elizabeth maga is markolássa a saját mellét, majd rájuk parancsolok, hogy csókolózzanak, mire Elizabeth szinte állati mohósággal kapja be Christie nyelvét, amely az imént még az ő rózsás, kicsi pináját nyalogatta, aztán önuralmukat veszelve valósággal ugrálnak egymáson, egymáshoz dörzsölve a pinájukat, miközben Elizabeth hangosan nyögdel, s a lábát Christie csípője köré kulcsolva szorítja magához nagy löketekkel, Christie pedig annyira szétterpeszti a lábát, hogy mögéje kerülve látom lucskos, széttárt pináját meg fölötte a szőrtelen, rózsaszín segge lukát.

Christie felül, körbefordul Elizabethen, és belenyomja a pináját Elizabeth tátozó szájába, és akárcsak a filmekben, egy-kettőre vadul nyalják, fogdossák egymás pináját, akárcsak két állat. Elizabeth teljesen kivörösödve, mint egy örült, feszülő nyakizmokkal nyomul befelé, Christie pinájába temetve az arcát, aztán széthúzza Christie farpofáit, és nyalogatni kezdi a lukat, miközben hörgő

hangokat hallat.

– Helyes – mondom monoton hangon. – Nyaljad csak a kurva seggét.

Míg a két lány egymással van elfoglalva, én bekenek vazelinnel egy nagy, fehér műfaszt, mely egy övre van erősítve. Felkelek, és fölrántom Christie-t Elizabethről, aki kábán vonaglik tovább az ágyon, és fölcsatolom Christie derekára a szerszámot, majd előbb hasra fordítom Elizabethet, aztán négykézlábra állítom, és hátulról dugatom be neki Christie-vel, ahogy a kutyák szokták, én meg közben Christie pináját fogdosom, aztán a csiklóját morzsolgatom, majd feldugom az ujjam a segge lukába is, mely olyan síkos és laza Elizabeth nyálától, hogy könnyűszerrel csúszik bele a mutatóujjam, mire előbb összerándul a záróizma, majd elernyed, aztán ismét összehúzódik az ujjam körül. Kihúzatom Christie-vel a műfaszt Elizabethből, hanyatt fektetem Elizabethet, és most Christie a klasszikus misszionáriuspózban keféli tovább.

Elizabeth ezalatt maga is tébolyultan dörzsöli a pináját, és a nyelve vadul köröz Christie szájában, míg önkívületében hátra nem veti a fejét, és a lábát Christie dereka köré kulcsolva lökődik hozzá a csípőjét, miközben a szája eltátva, az arca feszült, ajakrúzsza szétkenve rajta Christie pinája levétől és azt kiáltozza, hogy:

– Most, most, még, még! – mivel előre megmondtam mindkettejüknek, hogy jelezzék számomra az orgazmus pillanatát, méghozzá lehetőleg szóban.

Kisvártatva Christie-n a sor, Elizabeth pedig izgatottan övezi fel magát a műfasszal és bedöfi Christie pinájába, miközben én széthúrom Elizabeth farpofáit, és bedugom neki a nyelvem, de Elizabeth hamarosan eltol magától, és saját maga kezdi ujjal dörzsölni magát vadul. Aztán megint Christie veszi fel a műfaszt, és ezúttal seggbe bassza vele Elizabethet, miközben Elizabeth a csiklóját morzsolgatja, seggét a műfasznak lökődik hörögve, míg újra meg nem jön az orgazmusa. Miután kihúrom a végbeléből a műfaszt, előbb leszopatom vele, és csak aztán engedem neki újra felcsatolni, aztán Christie hanyatt fekszik, Elizabeth pedig könnyeden bedugja neki. Mindeközben én Christie mellét szopom és nyalogatom, amíg fel nem mered keményen, kivörösödve mindkét mellbimbója. Aztán tovább morzsolgatom az ujjaim közt, hogy el ne ernyedjenek. Christie egész idő alatt combig érő, hasított bőr csizmát visel Henri Bendeltől, amit én adtam rá.

Elizabeth meztelenül rohan ki a hálósobából; már vérzik, és kissé nehézkesen mozog, miközben kivehetetlen szavakat sikoltozik. Az én orgazmusom olyan hosszú s elnyújtott volt, olyan erővel sült el a végén, hogy egészen elgyengült a lábam, és szinte összeverődik a térdem. Én is meztelen vagyok, és azt kiabálom utána, hogy:

– Te bűdös kurva! – közben azonban, mivel a vér nagyrészt a lábából ömlik, hirtelen megcsúszik benne, és noha sikerül feltápászkodnia, így is utánakaszállok a már véres henteskéssel, amit a jobb kezemben tartok, és bár ügyetlenül, de mégiscsak elmetélem vele a nyakát hátulról, valami ereket is átvágva. Amikor másodszor is utánasújtok, miközben

Elizabeth még egyre menekülni próbál az ajtó felé, olyan sugárban szökken ki a vér, hogy még a nappaliba is befröccsen a lakás túlsó végéből, és az ablak hőszigetelő üvegén meg a konyhabútor tölgyfa furnérzatán csurog lefelé. Még mindig futna előlem, ekkor azonban elvágom a fő nyaki verőeret, s ettől egyszerre minden csupa vér lesz, mindkettőnket elvakítva egy pillanatra, de aztán egy ugrással rávetem magam, hogy végre megadjam neki a kegyelemdöfést. Ekkor felém fordítja az arcát, vonásait eltorzítja a rémület, aztán gyomorszájon vágom, mire összecsuklik a lába, és a padlón ül már, amikor a vérben megcsúszva magam is melléje huppanok. Belemártom a kést, ötször vagy hatszor – szökőkút sugaraként lövell ki a vére; fölébe hajlok, hogy beszívjam az illatát –, megfeszülnek az izmai, aztán megdermed a test, majd a haláltusa következik; a torkát előnti a mélyvörös vér, és úgy verdes maga körül, mintha nem létező kötelékeitől akarna szabadulni, de oly nagy erővel, hogy kénytelen vagyok lefogni. Megtelik a szájüreg vérrel, s kétoldalt csurog alá az arcán.

Testének görcsös rángása olyan lehet, gondolom, mint az epileptikusok rohama; fejét a padlóra szorítom, és meredt, véres farkamat az arcába törlöm, míg csak vérében fuldokolva egészen el nem csöndesedik.

Odabenn, a hálószobámban, Christie a franciaágyon fekszik az ágy lábához kötözve, illetve a két karja a feje fölé feszítve, és a szája a múlt havi Vanity Fair kitépelt oldalaival van betömve. Mindkét mellére krokodil-csipesszel kábeleket erősítettem, melyek egy akkumulátorból kapják az áramot, aminek hatására elbarnul a bőr. Valamivel korábban azzal szórakoztam, hogy Le Relais márkájú gyufaszálakat gyűjtogattam és potyogtattam égve a hasára, amiben akkor még a kéjtől bomlott Elizabeth is segédkezett, mivel alighanem kissé több Extazyt kapott a kelleténél, de aztán inkább feléje fordítottam a figyelmemet, és a fogam közé kapva az egyik mellbimbóját kezdtem rágicsálni, mígnem önuralmamot elveszítve le nem haraptam neki; aztán le is nyeltem. Tulajdonképpen csak most tűnik fel, milyen filigrán alkatú, milyen finom csontozatú nő Christie; azaz, milyen kecses volt.

Harapófogót ragadok, és csipkedni kezdem vele a mellét, aztán egészen szét is marcangolom, de ekkor már gyorsan haladnak az események, én sziszegő

hangokat hallatok, ő meg kiköpi az újságlapokat, és megpróbálja megharapni a kezem, én meg kacagva nézem, ahogy meghal, pedig előtte még sírva is fakad, mígnem végül kifordul a szeme, mintha valami rémálmod látna.

Reggelre, ki tudja, mi okból, Christie zúzódásos keze futball-labdányira duzzad, ujjai megkülönböztethetetlenek a kézfejtől, égett testéből pedig olyan bűz árad, hogy kénytelen vagyok felhúzni az ablakot takaró redőnyt – mely egyébként csupa folt a sült zsírtól, ami akkor fröccsent rá, amikor valósággal szétrobbant Christie árammal sütögetett melle –, majd pedig az ablakot is kinyitva egy kicsit kiszellőztetni a szobát. Üveges tekintetű szeme tágra nyitva, elfeketedett szájáról hiányzik az ajak, és ott is csak elszenesedett üreg tátong, ahol a vaginájának kellene lennie (habár nem emlékszem, hogy bármit is tettem volna vele),

elszenesedett bordái mögül kikandikál a tüdő. Elizabeth maradványai a nappali sarkában hevernek kupacban. Hiányzik a jobb karja és néhány kiló hús a jobb lábából is. A bal keze, melyet csuklóból lecsaptam, a konyhaasztalon hever ökölbe szorítva a belőle kifolyt vér tócsájában. A feje ott áll a konyhai munkaasztalon; véres arca – habár mindkét szemét kivájtam, és a lukakat egy divatos Main Mikli napszemüveggel takartam el – mintha rosszállóan nézne rám. Egyrészt fáraszt a látvány, másrészt pedig, bár szemhunyásnyit sem aludtam az elmúlt éjjel, és teljesen ki vagyok merülve, mindazonáltal felötlik bennem, hogy ma az Odeonban ebédelek Jem Daviesszel és Alana Burtonnal egy órakor. Nagyon fontos a számomra ez az ebéd, ezért hosszan tanakodom magamban, hogy lemondjam-e vagy sem.

Telnek a napok, egyik a másik után. Éjszakánként húszpercenként feléb-redek. Céltalan az életem, szemem előtt borús a világ, a gyilkolás ösztöne hol felébred bennem, hol elmerül, majd ismét előbukkan, hogy megint elhagyjon, de alig is szunnyad csak a bőröm alatt, miközben csöndesen megebédelek az Alex Goes to Campben, ahol birkakolbászkás salátát rendelek meg homárt, illetve lima levével és ecetes libamájjal ízesített fehér babot. Koptatott farmert viselek, Armani zakót, száznegyven dolláros fehér Comme des GarQons garbót. Hazatelefonálok, hogy lehallgassam a rám váró üzeneteket. Vissza-viszek néhány videót. Útközben megállok egy automata pénzkiadónál. Tegnap este Jeanette megkérdezte tőlem:

– Mondd, Patrick, miért tartasz zsilettpengéket a tárcádban? – A ma reggeli *Patty Winters Show* egy fiatalemberről szólt, aki egy dobozos szappanba szerelmes.

Képtelen vagyok olyan állapotba kerülni, hogy emberek közé mehessek, így aztán egyszer csak azon veszem észre magam, hogy a Central Park-i állatkertben járkálok céltalanul és nyughatatlan. A bejárat környékén kábítószerárusok lődörögnek az arra haladó hintók által elpotyogtatott lószar szállongó bűzében, melyet a szellő az állatkert iránt meg a felhőkarcolók csúcsai felé sodor, be az előkelő, Ötödik sugárúti lakások ablakán, a Trump Plaza épületébe, az AT&T irodaházába, melyek a Central Parkot körülveszik, mely viszont az állatkertet veszi körül, miáltal csak még nagyobb hangsúlyt kap természetellenessége. A férfitécében rám szól a fekete véccékező, aki épp a padlót mossa, hogy használat után öblítsem le a vizelde csészéjét.

Közlöm vele, hogy: – Az a te dolgod, bűdös nigger – és amikor látom, hogy moccan és felém indulna erre, megvillantom a szeme előtt a késpengét, s ettől nyomban megtorpan. Úgy látom, minden információs kiosk zárva van. Egy vak ember peracet abrakol nyammogva. Két részeg buzi egymást vigasztalja az egyik padon ülve. Nem messze tőlük egy anya a csecsemőjét szoptatja, aminek látványa azonnal felébreszt bennem valami rémségeset.

Szinte üres az állatkert, néptelen és élettelen. A jegesmedvék mintegy kokaintól kábán lézengenek. Egy krokodil mogorván lebeg hevenyészett medencéje olajos vizén. Az északi lundák szomorúan bámulnak kifelé üveg-kalickájukból. A kakaduk csőre olyan éles, akár a késpenge. A hülye fókák szikláikról az alatt feketén örvénylő vízbe ugrálnak fejest, és közben

ki tudja, miért – ugatnak. Az ápolók döglött halakkal etetik őket. Csődület gyűlik a medence köré, többnyire felnőttek, némelyikük gyerek kezét fogja. A fókák medencéjének falán felirat: A PÉNZ ÖL – A LENYELT PÉNZÉRMÉK KÖNNYEN FEKÉLYT VAGY FERTŐZÉST OKOZHATNAK, AMI AZ ÁLLAT ELHULLÁSÁHOZ VEZETHET. EZÉRT PÉNZÉRMÉKET A MEDENCÉBE DOBÁLNI TILOS! Mit teszek erre én? Amikor egyik ápoló sem néz oda, gyorsan bedobok egy marék aprót a medencébe. Nem a fókákat gyűlölöm – az zavar, hogy a nézők mennyire élvezik őket. A hóbagoly szeme éppen olyan, mint az enyém, különösen amikor tágra nyitja. Míg ott állok és meredten bámulom – szemüvegem az orrom hegyére eresztve, szavak nélkül is mintha megértenénk egymást a madárral –, valami megmagyarázhatatlan feszültség kerít a hatalmába, valami bizarr kényszert érzek, ami nagyrészt okozójává válik a most következő eseményeknek, melyek hirtelen és váratlanul veszik kezdetüket, hogy éppily hirtelen és váratlanul megtörténjenek, majd véget is érjenek.

A pingvinházban – amit az állatkert nagyképűen „Sodródó Jégtáblá”-nak nevezett el – sötét van és hűvös; nagy a kontraszt a kinti fülledt bőséggel. A víz alatt úszkáló pingvinek lustán siklanak el a medence üvegfa előtt tolongó látogatók előtt. A sziklákon kuporgó pingvinek, amelyek éppen nem úszkálnak, kábán néznek maguk elé, mintha idegösszeomlásuk lenne, fáradtan és unottan. Hangszórókból mesterséges pingvinrikoltások szólnak, szalagról alkalmasint, és valaki még fel is csavarta a hangerőt, mert olyan sok az ember a teremben. A pingvinek aranyosak – feltehetőleg. Megpillantok valakit, aki éppen úgy néz ki, mint Craig McDermott.

Egy kisgyerek, talán még ötéves sincs, éppen most fejezi be a csokiját. Az anyja rászól, hogy dobja el a papírját, aztán tovább beszélget egy másik asszonnyal, aki szintén gyerekkel van, aki szintén körülbelül annyi idős lehet, mint az első, és mindhárman kimeredt szemmel néznek bele a pingvinmedence piszkos kékségébe. A gyerek megindul a szemétkosár felé, mely a terem egyik sötét sarkában áll, ahol én is meglapulok. Felágaskodik, és óvatos mozdulattal beleejti a csokoládé papírját a szemétkosárba. Odasúgok neki valamit. A gyerek csak most vesz észre engem, csak áll és néz, távol a medence előtt báméskodó tömegtől, kissé ijedten, de egyszersmind kíváncsian is. Visszanézek rá.

– Nem kérsz... sütit? – kérdezem, és benyúlok a zsebembe.

Kicsi feje bólint, lassan bólogat, föl-le, föl-le, de még mielőtt megszólalhatna, bennem a hirtelen felbuzgó düh egyszerre minden óvatosságot elsöpör, előhúzom a kést a zsebemből, és beledöföm a nyakába.

Rémülten hátrál a szemétkosár felé, miközben olyan kis göcögő hangokat hallat, mint a csecsemők, mivel se szólni, se kiáltani nem tud a torkán tátongó sebből kiömlő vértől. Bár szívesen végignézném a haldoklását, inkább lenyomom a földre a szemétkosár mögé, majd elvegyülök a tömegben, megérintem egy csinos lány vállát, és mosolyogva mutatom neki az egyik pingvint, mely épp fejest ugrani készül a vízbe. Hátrul, ha valaki is alaposabban körülnézne, láthatná a gyerek lábát, amint a szemétkosár mögött rugdos görcsösen.

Mindeközben rajta tartom a szemem a gyermek anyján is, akinek kisvártatva feltűnik, hogy milyen sokáig elmarad a kislfia, és tekintete a tömeget fürkészi. Ismét megérintem a lány vállát, aki visszamosolyog rám, és bocsánatkérően felvonja a vállát, bár sejtelmem sincs róla, hogy miért akarna bocsánatot kérni tőlem.

Amikor az anya végül is észreveszi a gyereket, nem sikolt, mivel a két rugdalózó lábát látja csak egyelőre és azt hiszi, a kislfia előle bújt el pajkosan.

Először megkönnyebbülés jelenik meg az arcán, hogy végre meglelte, és a szemétkosár felé haladva így gügyög neki:

– Mi az, drágaságom, bújócskát akarsz játszani a mamával? – Onnan, ahol én állok, a lány háta mögött, akiről közben már kiderült, hogy külföldi turista, pontosan meg tudom figyelni azt a pillanatot, amikor a derűs kifejezés riadalommá változik az anya arcán, ahogy retiküljét a vállára kapja, félrehúzza a szemétkosarat, és megpillantja a gyermek vérrel borított arcát, a beléfolyt vértől pislogó szemét, torkát markoló kezét, és immár mind erőtlenebbül rugózó lábát. Az anya ekkor olyan hangot hallat, amit nem tudok leírni valamiféle magas fej-hang jön ki a torkán, ami aztán sikollyá változik. Miután odazuhan a padlóra a kis tetem mellé, és néhány nézelődő hátrafordul, én azon veszem észre magam, hogy így kiáltok, érzelemtől fűtött hangon:

– Orvos vagyok, engedjenek oda, orvos vagyok! – aztán odatérdelek az anya mellé, még mielőtt a kíváncsiskodók körülvennének bennünket, és lefej-tem a karját a gyermekről, aki most már hanyatt fekvé kapkod levegő után mindhiába, miközben a vér most már csak egyenletesen ömlik a sebből, és csak a haláltusa görcsös pillanatában lövell ki ismét sugárban, lucskosra áztatva a kisfiú Polo márkájú trikóját. Míg a gyermek fejét tartom tisztelet-teljesen, egyben arra is ügyelve, össze ne vérezzem magam, halványan felmerül bennem az a gondolat, hogy ha valaki most gyorsan telefonálna a mentőknek, vagy ha akadna itt a közelben egy igazi orvos, alkalmasint meg lehetne még menteni a gyerek életét. Ez azonban elmarad. Igazi orvos helyett én tartom a fejét kukán, mialatt az anya – zsidós külsejű kövérkés háziasszony, aki szánalmas igyekezettel próbálván divatosan öltözködni, márkás farmert visel és hozzá ízléstelen levélmintás, fekete gyapjúpulóvert – egyre csak azt sikoltozza, hogy csináljon már valamit, csináljon már valamit, és az össze-csődülő emberek sivalkodása közepette csak mi ketten koncentrálnak a haldokló gyermekre, tudomást sem véve az egyre fokozódó zűrzavarról.

Bár eleinte elégedett vagyok magammal, egyszer csak valami gyászos szomorúság önt el, és arra gondolok, milyen hiábavaló, milyen hihetetlenül fájdalommentes elvenni egy gyermek életét. Ennek az aprócska valaminek, mely előttem hever kicsavarodott tagokkal, véresen, nincsen se története még, sem említésre méltó múltja, vagyis voltaképp nem is ment vele veszendőbe semmi. Mennyivel gonoszabb (és egyszersmind élvezetesebb) tett olyasvalakit megfosztani az életétől, aki teljében van, akinek már legalábbis kibontakozóban van az élettörténete, aki házastársa valakinek, akinek barátai vannak, életpályája van, akinek a halála sokkal több embert fog gyászba borítani, mint egy gyermeké, olyat, aki hozzátartozóinak és

ismerőseinek összesített bánata szinte végtelen is lehet akár, akinek a halála sokkal, de sokkal több ember életét teszi tönkre, mint ennek a kisfiúnak a jelentéktelen, pirinyó halála.

Szinte leküzdhetetlen vágy fog el, hogy belemártsam a kést a gyerek anyjába is, aki magánkívül van, de nem tehetek egyebet, mint hogy arcul legyintem keményen, és rákiáltok, hogy uralkodjék magán. Ezért még nem is kapok senkitől helytelenítő pillantásokat. Csak félig-meddig érzékelem, hogy valahonnan világosság hatol az elsötétített terembe, nyilván ajtó nyílik valahol, köröttünk állatkerti alkalmazottak tűnek fel, egy biztonsági őr, és valaki –

talán az egyik turista? – villanófénnyel fényképeket készít, miközben mögöttünk a medencében szinte őrjöngenek a pingvinek, és páni rémületükben az üvegfalnak verdesik magukat. Rendőr bukkan fel valahonnan, félretol, habár mondom neki, hogy orvos vagyok. Valaki kivonszolja a gyereket az épületből, lefekteti a földre és lehúzza a trikóját. A gyerek levegőért kapkod és meghal. Az anyát le kell fogni.

Üresnek érzem magam, szinte itt sem vagyok lélekben, és még a rendőrség megérkezése sem készlet távozásra, hanem csak állok a pingvinház előtti tömegben, aztán csak lassan-lassan húzódok mind hátrább, mígnem végül már az Ötödik sugárúton járok, és azt nézegetem meglepetten, mily kevésbé lett véres a zakóm, majd bemegyek egy könyvesboltba, veszek egy könyvet meg az Ötvenhatodik utca sarkán álló utcai standnál egy Dove csokit – kókuszost –, és a képzeletemben egy lyuk jelenik meg a Nap kellős közepén, mely egyre növekszik, s ez valami okból hirtelen kioldja bennem a feszültséget, amit akkor éreztem először, amikor megpillantottam a hóbagoly szemét, és amely újra elfogott, amikor a gyereket kivonszolták a pingvin-házból, én meg eloldalogtam véres kézzel, anélkül hogy elfogtak volna.

Éjfél. A beszélgetés, amit a két lánnyal folytatok, akik mindketten nagyon fiatalok, szőkék és nagy mellük van, igen kurta, mivel csak a legnagyobb erőfeszítéssel vagyok képes fékezni zaklatott éneket.

– Micsoda palota ez a lakás – mondja az egyik lány, bizonyos Torri, nyafogó kislányhangon, mivel lenyűgözi Owen nevetségesen kicicomázott lakása. – Valóságos kastély.

Bosszant a megjegyzése; megrovó pillantást vetek rá, és megjegyzem:

– Azért nem kell túlzásokba esni.

Mialatt különféle italokat készítek a számukra Owen jól felszerelt bárszekrényének készleteiből, megemlítem nekik, hogy a Wall Streeten dolgozom, a Pierce & Pierce cégnél. Egyikükön sem látom az érdeklődés legcse-kélyebb jelét sem. Majd egyszer csak megszólal egy hang – az egyik lányé –, és azt kérdezi, hogy nem véletlenül egy cipőbolt-e ez a P&P. Tiffany a GQ egy három hónapos számát lapozgatja, mely a fekete bőrkanapén hever közvetlenül a múmarhabőrrel bevont támla alatt, és kissé zavartan néz maga elé, mint aki nem

ért valamit, illetve semmit. Én azt gondolom, hogy „Imádkozzál, te büdös kurva, imádkozzál”, majd kénytelen vagyok beismerni magam előtt, micsoda gyönyörűség lesz rávenni ezeket a lányokat, hogy maréknyi aprópénz fejében lealjasítsák magukat a szemem láttára. Még egy pohárral töltök nekik, aztán megemlítem, hogy a Harvardra jártam egyetemre, majd a biztonság kedvéért kisvártatva megkérdezem, hogy:

– Arról hallottatok már?

Megdöbbenve hallgatom Torri választát:

– Volt egyszer egy üzleti partnerem, aki szintén azt mondta magáról, hogy oda járt. – Kukán vállat von.

– A kliensed volt?

– Nézd – kezdi idegesen. – Maradjunk abban, hogy üzleti partnerem volt az illető.

– A stricid volt? – faggatózom tovább, és akkor jött a válasz hajmeresztő része.

– Nézd... – kezdi, de el is akad mindjárt, mielőtt folytatná. – Maradjunk abban, hogy üzleti partnerem volt az illető. – Iszik egy kortyot. – Azt állította, hogy a Harvardra járt... de én nem hittem neki. – Tiffanyra pillant, majd énrám. Mindketten hallgatunk, s ez arra bátorítja, hogy ha akadozva is, de tovább beszéljen. – Szóval, volt neki egy ilyen majma. Nekem erre a majomra kellett vigyáznom... a lakásán. – Elhallgat, aztán újra kezdi monoton hangon, olykor nagyokat nyel közben. – Én egész nap csak a tévét néztem, mialatt a pasas el volt menye hazulról... és közben megpróbáltam szemmel tartani a majmot. Csak az volt a ciki, hogy valami... valami nem volt rendben a majommal, valami baja volt neki. – Elhallgat, mély lélegzetet vesz. – A majom nem akart mást nézni, semmi mást, csak... – Ismét elhallgat, körülpillant a szobában, az arcán kétely és zavar, mintha nem tudná elszánni magát rá, hogy csakugyan elmondja-e nekünk ezt a történetet; hogy beavasson-e bennünket, engem meg a másik kurvát, ebbe a titokba. Arra vagyok elkészülve, hogy valami megdöbbenő dolgot fog mondani, valami kompromittálót, ami leleplez valakit. – Nem akart mást nézni, hanem mindig csak... – Felsőhajt, aztán szinte hadarva kiböki végre, hogy: – ...csakis az *Oprah Winfrey Show*-t, semmi egyebet. És a pasasnak rengeteg videója volt, és minden csak az *Oprah Winfrey Show* volt, amit csakis egyedül ennek a majomnak vett fel... – most reám emeli a tekintetét, könyörögve néz rám, mint akinek mindjárt elmegy a józan esze, ott, Owen lakásán, ha én most azonnal nem teszem meg neki, hogy – de mit vajon? –, hogy elismerem, minden szava igaz? – ...szépen kitörölve belőle a reklámokat. Egyszer megpróbáltam... hogy átkapcsoljak egy másik csatornára, hogy elzárjam a videót... és helyette valami filmet nézsek inkább vagy akármit, de... – kiissza a poharát, aztán láthatólag feldúltan a történettől amit elmesélt, kimeredt szemmel, de bátran folytatja – ... de a majom rikácsolva kiabálni kezdett velem, és csak akkor nyugodott meg, amikor újra feltettem neki az *Oprah Winfrey Show*-t. – Nagyot nyel, megköszörüli a torkát, olyan arcot vág, mint aki mindjárt elsírja magát, de aztán uralkodik magán.

És tudod, még csak a kezemet nyújtottam, hogy átkapcsoljak másik csatornára, az a rohadt majom már ugrott is, hogy belém karmoljon – fejezi be elkeseredett hangon, aztán borzongva összehúzza magát, két kezével átkarolja a vállát, s úgy próbálja melengetni magát, de mindhiába.

Csönd. Jeges, sarkvidéki, feneketlen csönd. A mennyezetten fölöttünk világító lámpa fénye is hideg, elektromos fény. Felállok, előbb Torrira nézek, aztán a másik lányra, Tiffanyra, aki szemlátomást ideges kissé.

Végül megszólalok, bukdácsolva a szavaim között.

– Engem nem érdekel... hogy tisztességes életet éltél-e... vagy nem.

Elkövetkezik a szex – olyan, mint egy kemény pornófilm válogatott jelenetei. Leborotválom a szőrt Torri pinájáról, aztán hanyatt fekszik Owen kanapéján és széttárja a lábát, én meg bedugom neki az ujjamat, majd leszopogatom róla a lét, miközben néha a segge lukát is nyalogatom. Aztán Tiffany szopja az én farkamat – forró és nyirkos a nyelve, és folyton a makkom körül csapdos vele, ami engem határozottan irritál –, én meg közben bűdös-kurvázom. Óvszert húzok, és az egyiket kefélem, mialatt a másik a tökömet nyalogatja lefetyelve, én meg közben az ágy fölött függő Angelis selyemképet nézem kimeredt szemmel, és vértócsákat képzelek magam elé és buzogó gejzíreket, szintén vérből. Néha olyan csönd támad a szobában, hogy nem is hallani mást, csak azt a cuppogó hangot, ahogy a farkam jár valamelyik lány vaginájában. Tiffany és én felváltva nyaljuk Torri leborotvált pináját meg a segge lukát. Fejtől-lábtól fekve egyszerre élvez el mind a két lány, egyszerre sikoltva fel a gyönyörűségtől. Amikor már elég lucskos a pinájuk, előveszem nekik a műfaszt, és hagyom, hadd játszódjanak vele egy kicsit. Torri széttárja a lábát, és a csiklóját morzsolgatja, Tiffany meg szaporán keféli a hatalmas, bekrémezett műfasszal, miközben Torri egyre csak nógatja, hogy gyorsabban, gyorsabban, mígnem hirtelen elakad a lélegzete, és végre elélvez.

Újra egymás pináját nyalom velük, de most már koránt sincs rám olyan ingerlő hatással a látvány, mint korábban – már csak a vér jár az eszemben, az, hogy milyen lesz majd a kiömlő vérük, és bár Torri nagyon jól érti a dolgát, tudja, hogyan kell pinát nyalni, engem nem elégít ki a látvány, hanem félretolom Torrit, és magam kezdem nyalni meg harapdálni a rózsás, puha, lucskos pinaságot, mialatt Torri széthúzza a farpofáit, és rátelepszik Tiffany arcára.

Tiffany mohón dugja föl a nyelvét Torri lucskosan csillogó pinájába, miközben Torri a fél kezével a csiklóját dörzsöli, a másikkal meg lenyúl, és Tiffany óriás, kemény mellét markolássza. Közben én már keményen harapdálom, rágcsálom Tiffany pináját, aki – érzem – egész testében megfeszül.

Engedd el magad – mondom neki csitítón. Ő azonban visítózni kezd, el akarna húzódni tőlem, és végül éles sikolyt hallat, amikor a fogam belevájom a húsába. Torri viszont azt hiszi, Tiffany épp elélvez, s ezért még jobban belenyomja a pináját Tiffany szájába, amivel elfojtja a

sikoltozás hangját, hanem amikor ráemelem a tekintetem, és meglátja véres arcom meg a számból kilógó pinaszőrös húscafatot, és észreveszi, hogy Torri szétmarcangolt pinájából lüktetve ömlik a vér a kanapéra, hirtelen előnti a borzalom. Gyorsan lefújom őket gázzal, ami egy pillanatra el is vakítja őket, aztán kapnak egyet a szögbelövő pisztoly markolatával, és elveszítik az eszméletüket.

Torri, amikor magához tér, már oda van kötözve hanyatt görbítve a kanapé karfájára és az arca csupa vér, mivel egy körömollóval lenyirbáltam az ajkát. Tiffany az ágy másik végéhez van kikötve Paul hat nadrágtartójával, és csak vinnyog a félelemtől, mert a valóság borzalma egyszerűen megbénítja.

Azt akarom, hogy nézze végig, amit Torrival fogok csinálni, ezért úgy támasztottam oda az ágy sarkába, hogy ez egyenesen elkerülhetetlen legyen a számára. Akárcsak máskor, most is filmre veszem a lányok halálát, mivel ettől remélem, hogy talán sikerül megértenem őket. Torri és Tiffany esetében egy Minox LX ultraminiatúr kamerát használok, melybe 9,5 milliméteres film való, 15 milliméteres f/3,5-ös lencséje van, beépített fénymérője és színszűrője, és háromlábú állványra van szerelve. Az ágy fejtámláján heverő hordozható CD-lejátszón a Traveling Wilburys egyik lemeze szól, hogy a hangja elnyomja az esetleges sikolyokat.

Azzal kezdem, hogy megnyúzom egy kicsit a lányt, recés késsel metszéseket ejtve rajta, majd kis húscafatokat szaggatva a lábáról meg a hasáról, miközben ő hiába sikoltozik irgalomért könyörögve vékony, magas hangon, én meg csak azt kívánom, bárcsak tudná, milyen enyhék az ő kínjai ahhoz képest, amit a másikkal számára eszeltem ki. Folyvást fújom rá a gázt, aztán megpróbálom levágni az ujjait egy körömollóval, végül pedig sósavat öntök a hasára és a nemi szervére, de mindez még korántsem elég ahhoz, hogy belehaljon s így ahhoz folyamodom, hogy nyakon szúrom, de a kés pengéje csontot ér és beletörik, mire felhagyok a kísérletezéssel, hogy egészen átvágjam a nyakát. Végül is fűrészszel vágom le a fejét – Tiffany meg nézi, amint a vér sugárban spriccel a falra, de még a mennyezetre is –, majd magasra tartom, mint valami trófeát, aztán előveszem a farkam, mely olyan kemény már, hogy lilán mered előre, majd az ölembe eresztém Torri fejét, és farkamat a véres szájba dugva kefélni kezdem, amíg el nem élvezek, valósággal belerobbantva az ondót a fejbe. Utána is olyan keményen mered azonban a farkam, hogy Torri szájába dugva föl s alá járkálok a szobában a mintegy rátűzött fejjel, mely kellemesen melegíti, s szinte súlytalannak tetszik rajta. Ez igen szórakoztató egy darabig, de aztán úgy érzem, meg kell pihennem, s leveszem a fejet, majd odahelyezem Paul tölgy és tikfa kombinációjú fegyverszekerényének pult-jára, és azon meztelen s véresen letelepszem egy székbe, és a HBO-t nézem Owen tévéjén, megiszom egy Coronát, miközben azon bosszankodom fennhangon, miért is nincs Owennek Cinemaxa.

Később – azaz most – azt mondom Tiffanynak, hogy:

– Téged eleresztelek, ssssss... – miközben az arcát simogatom, mely síkos a könnyektől meg a gáztól, szelíden simogatom, de szinte éget, hogy a lány csakugyan reménykedve pillant fel rám,

amíg meg nem látja a kezemben tartott égő gyufaszálat, melyet abból a levélből téptem ki, amit még a múlt pénteken a bárpultnál vágtam zsebre a Palióban, ahol Robert Farrell-lel és Robert Prechterrel beszélgettünk egy pohár ital mellett, aztán a szeméhez közelíték velem, mire ösztönösen becsukja, én meg lepörzsölöm a szempilláját meg a szemöldökét, majd végül két ujjal szétfeszítem a szemhéját, hogy be ne csukhassa a szemét, és a Bic öngyújtóval addig égetem, közben a magam két ujját is megpörkölve a lánggal, amíg ki nem pukkan a szemgolyója. Még eszméleténél van, amikor hasra hengerítem, és a farpofáit szétfeszítve a műfaszt, melyet egy deszkára kötöttem, mélyen beverem a végelébe, a szögbelövő pisztolyt használva kalapács gyanánt. Aztán újra hanyatt fordítom, miközben érzem, hogy teste erőtlenné válik a rémülettől, aztán lenyesegetem a húst a szája körül, és széles marófejet szerelve a fűrőgépre, kibővítem a szájnyílást, miközben a lány egész testében reszket és tiltakozik, majd amikor úgy érzem, elég nagy a luk, nem lehet már tágabb a szája, mely olyan már, akár egy vöröses, barnás alagút, melynek falán véresen hever az összecsavarodott nyelv, s melyet a helyükből kifordított fogak kereteznek, beleerőltetem a kezem, és csuklóig ledugom a torkába – mindeközben megállíthatatlanul reszket a feje, de a kezemre nem bír ráharapni, hiszen a marófej kiverte a fogakat az ínyéből –, kitapogatom az ereket, melyek csövekként futnak lefelé a véres alagút falán, az ujjaimmal letépdeselem őket, majd amikor már meg tudom ragadni őket, nagy rántással kitépem a száján át, amíg szinte be nem horpad a nyaka, aztán a megfeszülő bőr is el nem szakad, bár alig folyik vér. A nyak belső részeinek zöme, köztük a verőér is, ott csüng kifelé a szájon, a test pedig úgy ráng, akár egy hátára fordított svábbogár, görcsök húzzák össze, míg megolvadt szeme az arcán csurog lefelé könnyekkel és a folyékony gázzal elvegyülve, aztán – mivel nem akarom már tovább vesztegetni az időt – gyorsan eloltom a villanyt, és a sötétben, még mielőtt kiszenvedne, pusztán kézzel fölszakítom a hasát. Nem tudom pontosan, hogy mit tesznek a kezeim, mindenesetre cuppogó hangokat hallok, és meleg, nyálkás dolgok között turkállok.

Azután. Se szorongás, se zavarodottság. Nem időzhetek sokáig a lakásban, mivel mindenféle elintéznivalóim vannak; vissza kell vinnem egypár filmet a videokölcsönzőbe, le kell mennem a konditerembe, megígértem Jeannette-nek, hogy elviszem egy új angol musicalre, amit most mutattak be a Broadwayn, és a vacsorához is asztalt kell még foglalnom valahol. A tetemen – illetve megmaradt részeiken – hamar beáll a hullamerevség.

Tiffany testének egy darabja – legalábbis azt hiszem, ő az, bár nem könnyű megkülönböztetnem őket egymástól – a törzs: mellkasa behorpadva, a bordái viszont, többnyire félbetörve, hegyesen merednek fölfelé a hajdani hasból, mindkét mellét is átdöfve. A falon egy fej odaszegezve, szanaszét a szobában elszórva ujjak s a CD körül szintén, csak épp körberakva, mintegy. Az egyik tetemen, azon, amelyik a padlón hever, ürülék s a bőrön mindenféle harapások nyoma, ahol belevájtam a fogam. Belemártom a kezem az egyik hulláshasüregében összegyűlt vérbe, és csöpögő, vörös betűkkel kiírom a műmarhabőr lambéria fölé a nappali falára, hogy VISSZAJÖTTEM, alája pedig kis ijesztő ábrát rajzolok.

következő árucikkeket szállítják házhoz hozzám október közepén: Egy Pioneer gyártmányú, VSX-9300S típusú audio vevőkészüléket, mely integrált Dolby Prologic proceszossal van felszerelve és digitális késleltetéssel működik, valamint infravörös távirányítója van, amely 154 előprogramozott funkciót irányít bármely más gyártmányú készüléken is, és amelynek az elülső hangszórói 125 wattosak, a hátulsók pedig 30 wattosak.

Egy Akai gyártmányú analóg magnódeck, GX-950B típusú, amelynek Dolby-rendszerű felvételvezérlője van, beépített s előkalibrált hanggenerátora, valamint pillanattörlésre is alkalmas vágórendszere, amellyel meg lehet jelölni valamely zenei részlet kezdő, illetve végpontját, s aztán egyetlen gombnyomással letörölni az egészet. A háromfejes rendszerhez zárt kazettaegység is tartozik, ami minimalizálja az interferenciát, és a zajsűrést még a Dolby HX-Pro rendszer is erősíti, és az egészet távirányító működteti.

Egy Sony gyártmányú, lemezváltós CD-lejátszót, MDP-700as típusút, melyen nemcsak audiolemezeket, hanem videolemezeket is le lehet játszani – a háromcolos digitális kislemezektől a tizenkét colos videolemezekig akármit.

Többsebességű lassítója van, és lézeres képkimerevítővel van felszerelve, melyhez négysávú előválasztó is tartozik, a kétmotoros meghajtórendszer tökéletesen egyenletes lemezsebességet biztosít, egy másik rendszer pedig magát a lemezt védi a megvetemedéstől. Az automata zenei szenzor kilencven-kilenc zenei darab előprogramozását teszi lehetővé, az önműködő videokereső pedig a videolemez hetvenkilenc szakaszát képes egyszerre áttekinteni.

Tízgombos távirányító tartozik hozzá (ami kockánkénti keresést is lehetővé tesz), melynek memóriakapcsolója is van. Két aranyozott A-V dugasz segítségével közvetlenül is csatlakoztatható a készülékhez.

Egy NEC gyártmányú, nagy teljesítményű kazettadecket, DX-5000 típusú, amelyen különleges hanghatásokat is elő lehet állítani digitális úton, de emellett kitűnő, hifi hangminőséget szolgáltat, és négyfejes VHS-HQ egység is csatlakozik hozzá, melyen huszonegy napra előre, nyolc különféle programot lehet beállítani, MTS dekóderrel van felszerelve, és 140 kábelműsor befogadására alkalmas. Ajándékképp adtak hozzá egy ötvengombos általános távirányítót, amelynek segítségével ki tudom hagyni a felvételből a tévé-reklámokat.

A 8 milliméteres Sony CCD-V200 camcorderhez feliratozó és vágórendszer is tartozik, amelynek segítségével pixillációs felvételeket is lehet készíteni, vagyis be tudom állítani például arra, hogy tizenöt másodpercenként készítsen egykockányi felvételt a bomló tetemről vagy a megmérgezve fet-rengő kiskutya haláltusájáról. A hangegységnek beépített sztereó mikrofonja van, mely playbackre is alkalmas, a zoomlencsének 4 luxos minimál fényereje van

és hat, változtatható blendeállása.

Az új tévének, a Toshiba CX-2788-nak huszonhét hüvelykes képernyője van, beépített MTS dekódere és CCD szűrője, programozható csatornakeresője, szuper-VHS csatlakozása, hangcsatornánként hétwattos hangereje és az alacsony frekvenciák számára egy külön tízwattos erősítője meg egy olyan, Carver Sonic gyártmányú, holográfos audiorendszere, amely páratlan minőségű, háromdimenziós sztereó hangot ad.

A Pioneer cég új, távirányítós LD-ST lemezjátszóját meg a Sony MDP-700-as lemezváltós digitális CD-lejátszóját, melyhez univerzális távirányító és programozó tartozik (az egyiket a hálósobába vettem, a másikat a nappaliba), és amelyen bármilyen méretű audio és video CD-t le lehet játszani – nyolc- és tizenkét colos lézerlemezeket, ötcolos video CD-eket meg három-, illetve ötcolos CD-eket is –, amiket a készülék két önműködő lejátszóegysége egyszermind tárol is. A Pioneer LD-W1 típuszámú lemezjátszója egyszerre két nagyméretű CD tárolására alkalmas, és egymás után mindkét oldalt le tudja játszani, és így csupán másodpercekig tart az oldalcseré, anélkül hogy az embernek kézzel kellene forgatnia a lemezeket. Digitális hanggenerátora van, távirányítója és programozható memóriája. A CDV-1600-as lemezváltós Yamaha CD-lejátszó szintén bármilyen méretű lemez lejátszására alkalmas, és tizenöt helyes RAM-ja is van, továbbá távirányító is tartozik hozzá.

Érkezik két Threshold gyártmányú monoblokk erősítő is, melyek összesen csaknem tizenötezer dollárba kerültek. Hétfőn megérkezik az a fehér tölgy szekrény, amit a hálósobába vettem az egyik új tévé számára. Kedden érkezik egy mértékre készített vászonhuzatú kanapé, melynek két oldalán egy-egy tizennyolcadik századi, olasz bronzal kombinált márvány mellszobor fog állni modern, festett fatalapzaton. A fürdőszobába szánt új Frank Stella-nyomat szerdán jön, akárcsak az új, Superdeluxe márkájú fekete bőr karosszék. Az Onica-kép helyére, amit el fogok adni, egy hatalmas portré kerül, amely egy grafikus hangkiegyenlítőt ábrázol pasztellszínekben, krómapplikációkkal.

Épp a Park sugárúti Sound Shop szállítóival társalgok a nagyfelbontású tévéről, amely egyelőre még nem kapható a kereskedelemben, amikor megszólal az egyik új fekete vezeték nélküli AT&T telefonom. Gyorsan a kezükbe nyomom a borraivalót, aztán felveszem a telefont. Az ügyvédem jelentkezik, Ronald. Bólogatva hallgatom, hogy mit mond, s közben kikísérem a fiúkat az ajtóhoz. Majd így szólok a kagylóba:

– A számla összesen háromszáz dollár, Ronald. Csak kávéztunk. – Ekkor hosszú hallgatás következik, mialatt valami furcsa, tocsogó hang üti meg a fületem a fürdőszoba felől. Óvatosan odamegyek az ajtóhoz, kezemben a telefonkagylóval, s közben folytatva a beszélgetést Ronalddal, hogy: – Hát persze... Várj csak egy kicsit... De hiszen én... Csak egy kávé ittunk. Aztán bekukucskálok a fürdőszobába.

A vécészsze ülőkéjének szélén nagy, ázott patkány kuksol, amely – feltehetőleg – a vécészszeből mászott elő. Lerázza magáról a vizet, aztán óvatosan leugrik a padlóra. Hatalmas

testű állat, ugrik egyet, aztán robogva szeli át a fürdőszobát, ki a tulsó ajtón át a konyhába, én utána, és azonnal rálel a Le Madriból hozatott pizza zacskójában a maradékra, amely valami ismeretlen okból a konyhakövön áll a tegnapi *The New York Times*-on, a Zonában vásárolt formatervezett szemetesvödör mellett. Az ételmaradék szagától ingerelve a patkány a fogai közé kapja a zacskót, és a fejét rázva, vadul rángatni kezdi, akárha kutya volna, és úgy próbál hozzáférni a póréhagymás-kecskesajtos-szarvasgombás pizzához, közben éhségében visító hangot hallatva. Bennem mostanra már annyi Halcion van, hogy a patkány megjelenése korántsem zavar annyira, mint feltehetőleg kellene, hogy zavarjon.

Lemegyek az Amsterdam sugárútra, és egy vaskereskedésben vásárolok egy extraméretű egérfogót. Továbbá úgy döntök, hogy az éjszakát a Carlyle hotelbéli családi lakosztályunkban fogom tölteni. Nincs más sajt otthon, csak egy háromszögletű szelet Brie a hűtőszekrényben, ezért mielőtt távoznék, ezt helyezem el, az egészet – végtére is jó nagy állat – az egérfogóban egy darab napon aszalt paradicsommal, egy kis kaporral is meghintve, aztán felhúrom a rugóját. Másnap reggel arra érek haza, hogy az egérfogó, bár megfogta a patkányt, meg nem ölte, mivel ehhez túlságosan nagynak bizonyult. Vinnyogva hever a csapdában, és jobbra-balra csapkod iszonyatos, olajosan fénylő, áttetszőn rózsaszín farkával, mely körülbelül olyan hosszú lehet, mint egy ceruza, csak épp annál sokkal vastagabb, és nagyot toccsan, valahányszor odaveri a fehér tölgyfa parkettához. Fogom a személtlapátot – bár több mint egy órába telik, amíg meglelem –, a sarokba szorítom a patkányt, amelynek éppen ekkor sikerül kiszabadítania magát az egérfogóból, felcsípem a padlóról, amitől páni rémület fogja el, és még hangosabban visít meg sárga patkányfogait rám vicsorítva sziszeg, és elhelyezem egy Bergdorf Goodman feliratú kalapdobozban. Ebből azonban hamar kikapaszksodik, kénytelen vagyok ezért a mosogatóba rakni, amit letakarok a kenyérvágódeszkával, nehezőkül soha nem használt szakácskönyveket halmozva rá, de még innen is csaknem sikerül kiszabadulnia, miközben ott üldögélek a konyhában, és azon töröm a fejem, miképpen tudnám lányok kínzására felhasználni az állatot (és mondhatom, eszembe is jut számtalan jobbnál jobb ötlet, ami persze aligha meglepő), majd jegyzéket is készítek, amin a patkánytól függetlenül szerepel például olyasmi is, mint a mellek felmetszése és ekképpen kipukkasztása mintegy, illetve szögesdrótnak minél szorosabb feltekerése a fejre.

Szerda este van, és én azt tervezem, hogy megint halálra kínzok és közben lefilmezek egy lányt, akivel az M. K.-ban ismerkedtem meg. Névtelen marad; ott ül a nappalimban a kanapén. Az üvegtetejű dohányzóasztalon fél üveg pezsgő, Cristal. A wurlitzer gombjait nyomkodom, kiválasztok egy számot, kigyúlnak a gép fényei. A lány végül is felteszi a kérdést, hogy:

– Mondd, mi ez a... szag? – amire én motyogva azt felelem, hogy: –

Semmi, semmi, csak egy dög...lött patkány – majd kinyitom az ablakokat, meg a teraszra nyíló

tolóajtót, bár hűvös az éjszaka, közepe felé jár már az ősz is, és a lány igen lengén van öltözve, ámde megiszik még egy pohár pezsgőt, ami láthatólag felmelegíti annyira, hogy megkérdezzen, vajon miből élek. Azt mondom neki, hogy a Harvardra jártam, aztán a Wall Streeten helyezkedtem el, a Pierce & Pierce cégnél, amikor pedig erre vagy tréfásan, vagy pedig mert csakugyan nem tudja, megkérdezi a lány, hogy:

– Az meg micsoda? – nagyot nyelek, majd hátat fordítva neki, és közben az új Onicámat igazgatva még ahhoz is van erőm, hogy a következő választ préseljem ki magamból:

– Az egy... cipőbolt. – Amikor följöttünk, gyorsan bekaptam egy kis kokaint, amit a gyógyszerszekerényemben találtam, bár a Cristal némileg tompítja a hatását. A ma reggeli *Patty Winters Show* egy olyan gépről szólt, amelynek segítségével beszélni lehet a halottakkal. A lány barna gyapjúblézert visel, hozzá való szoknyát, selyemzsorzsott blúzt, achát és elefántcsont kombinációjú fülbevalót Stephen Dwecktől, valamint selyemzsakard mellényt; minden darabja... vajon hol vehette? A Charivarinál, gondolom.

Meztelen már a hálószobában, a teste beolajozva, úgy szopja a farkamat, amit az ágy mellett állva tartok oda neki, aztán meg az arcát pofozgatom vele, közben pedig belemarkolok a hajába, és „büdös, kibaszott kurvának” nevezem, amitől még jobban begerjed, és mialatt tovább szopja a farkamat, már a csiklóját babrálja, és azt kérdezetgi tőlem, hogy:

– Ugye jó? Ugye jó? – majd a tökömet nyalogatja, én pedig zihálva felelem neki, hogy: – Ühüm, ühüm. – Feszés mellének bimbója hegyes és kemény, s míg szinte fuldokolva szopja a farkam, lenyúlok, hogy megmarkoljam neki, majd miközben előlről baszom, hátulról beverek a seggébe egy műfaszt, sőt oda is kötözöm, hogy ki ne csússzon, és egyre csak markolászom a mellét, amíg rám nem szól, hogy hagyjam abba. Az este Jeanette-tel vacsoráztam egy új északolasz vendéglőben a Central Parktól nem messze, a Felső East Sideon; nagyon drága volt. Akkor még egy Edward Sextonnál csináltatott öltönyben voltam, és családunk newporti házára gondoltam szomorúan. Aztán hazavittem Jeanette-et, majd benéztem az M. K.-ba, ahol valami jótékonyági rendezvényt tartottak, amit Dan Quayle szervezett, akit pedig ráadásul még utálok is. Ott találkoztam ezzel a lánnyal, akit éppen kefélek, egy kanapén üldögélve, várva, hogy rám kerüljön a sor a biliárdasztalnál. Azt mondja, hogy:

– Jaj, istenem. – Én már nagyon fel vagyok izgatva, arcul ütöm, aztán szájba verem, de nem erősen, majd megcsókolom, és beleharapok az ajkába.

Félelem, rettenet és zavarodottság keríti a hatalmába. Elszakad a heveder, és a műfasz kicsúszik a seggéből, miközben már megpróbál ellökni magától.

Félrehengeredek, és úgy teszek, mintha futni hagynám, majd amikor már a ruhadarabjait szedegeti össze a szobában azt motyogva maga elé, hogy micsoda „rohadt egy elmebeteg állat” vagyok, úgy vetem rá magam, akár a sakál, a szó szoros értelmében habzó szájjal. Sikoltozik, bocsánatért fohászkodik, hisztérikusan zokog, rimánkodik, hogy ne bántsam, sírva takargatja a

kezével a mellét, immáron szégyenlősen. Én azonban még a zokogásától se gerjedek be. Csak akkor érzek némi kielégülést, amikor lefújom gázzal, illetve amikor négyszer-ötször a falhoz verem a fejét, míg csak el nem veszíti az eszméletét; kis véres foltot hagy a feje a falon, néhány hajszál tapad bele.

Miután elterül a padlón, kimegyek a fürdőszobába, és beszipantok még egypár grammot abból a közepes minőségű kokainból, amit a minap lőttem a Nell'sben vagy talán az Au Bárban. Közben hallom, hogy megszólal a telefon, és az üzenetrögzítő átveszi a hívást. Mélyen meghajolva állok, egy tükör fölé görbedve, ami annyira leköt, hogy az sem érdekel, ki hívhat, s annyi fáradságot sem veszek, hogy belehallgassak az üzenetbe.

Kisvártatva – nem meglepő – a földön hever lekötözve, meztelen és hanyatt, mindkét lába, valamint mindkét keze is hevenyészett peckekhez kötözve, melyek két szál deszkából állnak ki, melyeket pedig acélsúlyok nyomnak a padlóhoz. A keze telis-tele van lövöldözve szögekkel, a két lába szétfeszítve, amennyire csak lehetséges. A segge alatt párna, hogy felnyomja, kitárt pinájára pedig sajt – Brie – van kenve, sőt egy kevés még bele is van gyömködve belőle. Valamelyest visszanyeri az eszméletét, s amikor megpillant, amint ott állok fölötte meztelen, nyilván ésbontó borzadályal tölti el, hogy belőlem szemlátomást gyakorlatilag teljesen hiányzik az emberiség szikrája is. A testet pontosan vadonatúj Toshiba tévékészülékem elé helyeztem el, a videón egy régi szalag fut, a képernyőn pedig a legutóbb lefilmezett lány látható. Én egy Joseph Abboud tervezte öltönyt viselek, Stuart nyakkendőt, J. Crew-nál vásárolt cipőt, valami olasz tervező mellényét, s ott térdelek a földön a hulla mellett, és a lány agyvelejét eszem mohón habzsolva; Grey Poupon mustárt kenek a rózsás, színhús falatokra.

– Látod? – kérdezem attól a lánytól, aki nem a képernyőn van, hanem előtte. – Látod ezt? Figyelsz? – kérdezem sűgva.

Kipróbálom rajta a fűrógépet is; beleerőltetem a szájába, de még eléggé magánál van, és még ereje is van elég ahhoz, hogy összeszorítsa a fogát, és bár a fűró hamar átüti a fogsort, én elveszítem az érdeklődésemet a dolog iránt, s inkább feltámasztom vértől csöpögő fejét, hogy jobban lássa a video hátralevő részét, s ahogy a képernyőn látható lányt nézi, aki teste szinte minden elképzelhető részéből és lukából vérzik, arra gondolok, most remélhetőleg megérti végre, hogy bármiképp alakultak volna is a dolgok, mindenképpen ugyanez történik vele is. Hogy mindenképpen itt végezte volna, a lakásom padlóján fekve, deszkára szögezett kézzel, krémsajttal és üvegcsereppel a pinájában meg betört fejjel, akár mint választott volna is, amikor még volt választása; akár a Nell'sbe ment volna, akár a Marsba vagy az Au Bárba az M. K. helyett, és ha nem ült volna be velem a taxiba, amely idehozta a Felső East Side-ra, akkor is csak ugyanez történt volna. Mert mindenképpen rátaláltam volna.

Mert így működik a világ. Közben úgy döntök, hogy ma este nem bajlódom a kamerával.

Van a konyhában egy üreges műanyag csövekből álló polcrendszerem, amit szétszedek, s az egyik csövet megpróbálom földugni a vaginájába oly mód, hogy a cső egyik végét beerőltetem

a szeméremajkak közé, de hiába kenem meg még olívaolajjal is, nem megy a dolog, mert túl széles a cső szája.

Miközben ezzel foglalatoskodom, a wurlitzerből Frankie Valli éneklő „Az ennél rosszabb nem is történhetett volna velünk” című számát, én pedig rosszkedvűen együtt dúdolgom vele sziszegve. Végül is kénytelen vagyok savat önteni a bűdös kurva pinája köré, hogy egy kissé fellazítsam a húst, és így aztán egykettőre be is csúszik neki, viszonylag könnyen, a cső olajos vége.

– Remélem, ez nagyon fáj – mondom neki.

A patkány vadul hányja-veti magát a ketrec üvegfalának, mialatt behozom a konyhából a nappaliba. Nem volt hajlandó megenni a másik patkány maradványait, melyet azért vásároltam neki még a múlt héten, hogy legyen játszótársa, s amely most döglötten hever immár oszladozva a ketrec egyik sarkában. (Már ötödik napja éheztetem tudatosan.) Lehelyezem az üveg-kalitkát a lány mellé, s a patkány, alkalmasint a sajtszagtól, mintha valósággal az eszét vesztené, előbb körbe-körbe rohangál visítózva, majd megpróbálja éhezéstől elgyengült testét átvetni az üvegfal fölött. Nem kell noszogatnom s kézbe se kell vennem a meggörbített ruhafogast, amivel böködni szoktam, és miközben a lány szerencsére még eszméleténél van, a patkány valósággal új erőre kapva, száguldva rohan a cső szája felé, hogy belefúrja magát, s előbb csak félig – patkánytестe reszket az izgatottságtól, ahogy enni kezd –, majd végül egészen eltűnik benne, s csak a farka lóg ki, amikor is hirtelen mozdulattal kirántom a csövet a lányból, miáltal bezárul a csapda a rágcsáló mögött. Kisvártatva a fark is eltűnik. A lány által adott hangok jobbára kivehetetlenek.

Közben már látom, hogy igen jellemző mód ez a lány is rút, értelmetlen s hiábavaló halált fog halni; még szerencse, hogy hozzá vagyok szokva a horrorhoz. Ami a szemem előtt folyik, szinte a horror esszenciája, engem azonban sem meg nem rendít, sem fel nem kavar. Nem öltözöm gyászba, s hogy ezt mintegy a magam számára is bizonyítsam, miután egy-két percig elnézem, hogy rágya előre magát a patkány a hasfala alatt, még meggyőződöm róla, hogy csakugyan magánál van még a lány, hiszen jobbra-balra veti a fejét kínjában, és a rettenettől meg az értetlenségtől tágra nyílt szemmel mered rám, aztán fogom a láncfűrész, és szinte másodpercek alatt kettészelem a lányt. A surrogó fűrészfogak olyan sebesen vágják át a bőrt, az izmot s az inakat meg a csontot, hogy a lány még akkor is él és magánál van, s így szemtanúja, amikor elhúzom a lábát a testétől – a combját meg az altestét, azaz szétmarcangolt vaginája maradványait –, és magam elé tartva, mintegy felmutatom neki a testrészeit, szinte trófea gyanánt, melyekből eközben még sugárban dől a vér.

Még egy pillanatig a szeme is nyitva van, és kétségbeesett, habár már kissé ködös tekintettel néz rám, mielőtt lecsukódik a szemhéja, majd mielőtt meghalna, még gyorsan föleröltetek egy kést az orrlukába, immár teljesen értelmetlenül persze, és addig döfködöm, amíg a hegye ki nem bukkan a homlokán, akkor kihúzom, és lenyesegetem vele a húst az álláról. Már csak a fél

– Istenem, istenem – nyög Evelyn, mire a szomszéd asztalnál ülők is odanéznek, majd elfordítják a tekintetüket. – Ez nekem egyszerűen nem megy a fejembe.

– Na, akkor én most elmegyek – mondom csitítólag. – Felmértem a helyzetet, és úgy döntöttem, hogy távozom.

– Ne menj el – mondja, és megpróbálja elkapni a kezemet. – Ne menj.

– Elmegyek, Evelyn.

– Hová mész? – Egyszerre meglepően higgadt és összeszedett. Arra is ügyelt, hogy a könnyei, melyek – most veszem csak észre – nem is áradnak oly nagy bőséggel, el ne rontsák a sminkjét.

– Patrick, kérlek, mondd meg nekem, hogy hová mész?

Közben kivettem egy szivart az asztalra. Evelyn azonban annyira fel van dülva, hogy erre még csak megjegyzést sem tesz.

– Egyszerűen csak elmegyek – felelem szelíden.

– De hová? – kérdi, és ismét megtelik a szeme könnyel. – Hová mész?

Köröttünk, bizonyos delejes körön belül, úgy tetszik, mindenki kínosan másfelé néz.

– Hová mész, Patrick? – kérdezi újfent.

Nem felelek neki, mert közben én már a magam titkos labirintusában bolyongok és más dolgok járnak a fejemben: garanciák, tenderek, MRP-k, LBO-k, IPO-k, finanszírozás és refinanszírozás, határidős kötések, leszámítolás, 8-K-k és 10-Q-k, nullás szelvények, PIK-ek, GNP-k meg az IMF, továbbá vezérigazgatói játékszerek, különféle milliárdosok, illetve Kenkicsi Nakadzima, a végtelenség meg a Végtelenség, mi lehet egy luxusautó kívánatos sebessége, segélyprogramok, értéktelen értékpapírok, ne mondjam-e le az Economist előfizetését, az a szenteste, amikor tizennégy éves lettem, és megerőszkoltam az egyik cselédlányunkat, az irigység valaki másnak az élete miatt, vajon túlélhető-e a szilánkos koponyatörés, a repülő-tereken való várakozás, sikoltó száj betapasztása, hitelkártyák, valaki útlevele meg egy levél gyufa a La Côte Basque-ból vérpettyekkel, felszín felszín felszín, egy Rolls az egy Rolls az egy Rolls. Evelyn számára a mi viszonyunk sárga meg kék, az én számomra azonban kietlen, szürke város tűzvész után, lebombázva, a fejemben pergő film részlete, melynek képein végtelen kőszivatag, és ha hallani valami beszédet, mindig csak valami idegen nyelven, amint villogva-hunyorogva ráömlik az új jelenetre: vér folyik a pénzkiaadó automata réseiből, nők a seggük lukán szülik meg gyermekük, fagyasztott vagy (talán) rántott embriók, nukleáris robbanófejek, dollármilliárdok, a világ végpusztulása, valakit megvernek, valaki más meg meghal, olykor vértelen, többnyire azonban puskalövéstől, merénylő kezétől, az élet mint folytatásos börleszk, üres filmvászon, mely maga változik szappanoperává. Olyan ez a viszony, mintha elkülönítőben lennék, melynek egyetlen célja, hogy lemez-telenítse

vészesen csökkent képességem bárminő érzelem átélésére. Én állok a közepén, ott állok a közepén én, mint egy télkabát nyáron, és soha senki nem kér, hogy igazoljam magam. Hirtelen Evelyn csontvázát képzelem magam elé, kifícamodva porlad már, s ez kárörömmel tölt el. Hosszú időbe telik, amíg felelek a kérdésére – Hová mész?–, de miután kortyolok egyet a portóiból, aztán a száraz sörből is, felkelek a székről és megmondom neki, bár közben magam is eltűnök: Vajon mi lenne a különbség, ha csakugyan gép volnék?

– Líbiába – mondom, majd nem jelentéktelen hallgatás után: – Azazhogy Pago-Pagóba. Pago-Pagót akartam mondani – majd hozzáteszem még, hogy: –

Amiért pedig jelenetet rendeztél, büntetésből ezúttal nem fizetem ki a számlát.

Hajnal. November havában. Nem tudok aludni, hánykolódom az ágyon, még le se vetkőztem, öltönyben vagyok, s úgy érzem magam, mintha valaki máglyát rakott volna a fejemen vagy a fejemben talán, szakadatlan hasogató fájdalom gyötör, annyira, hogy a szemem sem bírom lehunyni tőle. Tehetetlen vagyok ellene. Se kábítószer, se étel, se ital nem képes enyhíteni a mohó fájdalom éhét; izmaid merevek, idegeim lánggal égnek. Óránként szedem a Sominexet, amióta kifogytam a Dalmaneból, de semmi sem segít, és egyhamar kiürül a Sominex doboza is. A hálószobám sarkaiban mindenféle félredobva: egy pár női cipő Edward Susan Bennis Allentől, egy kéz, melyről a hüvelyk- s a mutatóujj hiányzik, a *Vanity Fair* legújabb száma embervértől ázottan, egy alvadt vérrel átítatott övsál, míg a konyhából fővő vér friss illata szállong a hálószoba felé, és ahogy feltápászkodom és kibotorkálok a nappaliba, megcsap a falak lehelete, a bomlás bűze elnyom minden egyebet. Szivarra gyújtok abban a reményben, hogy a füst majd elfödi talán valamelyest.

Két levágott melle elkékült, kipukkadt luftballonra emlékeztet, a mell-bimbók pedig aggasztón barnák. A sarokban álló wurlitzer tetején alvadt, fekete vértócsában hevernek szinte diszkrétan egy porcelántál közepén, melyet a Pottery Barnban vásároltam, bár az alkalomra már nem emlékszem. Továbbá a bőrt s a hús nagyját is lemesegtettem az arcról, s a feje így most leginkább halálfejnek tetszik, melynek azonban hosszú, szőke sörénye van, s amely egy telt idomú, kihült tetem nyakán ül; a szeme nyitva, s a szemgolyó maga mintegy kocsányán kicsüng a résen. Mellkasa jobbra megkülönböztethetetlen a nyakától, mely akár a darált hús, a hasa pedig padlizsános és kecskesajtos lasagnára emlékeztet, ahogy az I1 Marlibróban készítik, vagy talán valami más kutyaeledelre inkább, domináns színe mindenesetre a piros, a fehér meg a barna. Némely zsigerei a szoba falára tapadva, más belsőségek viszont fasírttá gyúrva az üvegtetejű dohányzóasztalon óriás, kék kígyókként vagy mutáns hernyókként talán. A le nem hántott bőr tenyérszerű foltjai szürkéskékek, olyan a színük, mint az alumíniumfóliáé. A vaginájából valami barna, szirupos lé csurgott elő, aminek olyan szaga van, mint egy beteg állatnak, mintha visszadugtam volna belé a patkányt, s megemésztette volna esetleg.

A következő tizenöt perc során nem vagyok magamnál; kihúzok belőle valami kékes színű s

kötélszerű zsigert, ami még erősen a tetemhez tapad, és olyan mohón tömöm magamba, hogy szinte megfulladok tőle, miközben érzem a számban a síkosságát, és hogy valami krémszerű anyag tölti meg, aminek kellemetlen szaga van. Kerek egyórai turkálás után végre sikerül kibontanom a gerincoszlopot, és elhatározom, hogy le se tisztítom, hanem valaki másnak a nevéen azonnal feladom a Federal Express-szel Leona Helmsley címére. Annyira szeretnék inni a lány véréből, mintha legalábbis pezsgő volna, s ezért mélyen behajolok oda, ahol valaha a gyomra volt, mohóságomban meg is karcolva az állam egy törött borda csonkján.

Valamelyik szobában üvöltve szól az új, nagy tévékészüléken a *Patty Winters Show*, melynek témája az „Emberi tej”, majd játékos vetélkedő következik, aztán a Szerencsekerék, és a stúdióban ülő közönség ujjongó tapsa, valahányszor egy-egy újabb betűt megfordít a kisasszony, mindig úgy hangzik, mintha adáshiba lenne vagy valami légköri zavar. Vérmocskos kezemmel meglazítom a nyakkendőt, amit még mindig nem vettem le, s közben mély lélegzeteket veszek. Ez az én világom. Ami ezen kívül van, az csak olyan, mint valami film, amit valaha régen láttam.

Kinn, a konyhában megpróbálok fasírtot csinálni a lányból, de hamar belefáradok, és inkább azzal töltöm a délutánt, hogy fölkenem a falra az egész húst, miközben a testéről leszaggatott bőrcafatokat rágcásalom, aztán úgy pihenem ki a fáradtságom, hogy megnézem videón a CBS Murphy Brown című bűrsorozatokának a múlt heti adását. Utána meg egy jó nagy pohár J&B után megint kimegyek a konyhába. A fej, amit beraktam a mikrohullámú sütőbe, egészen megfeketedett, és a haj is teljesen leégett róla, úgyhogy fölteszem a tűzhelyre egy alumíniumlábosban, abban a reményben, hogy talán lefő róla a maradék hús is, amit elmulasztottam lenyesni. A test többi részét egy szemeteszsákba rakom – Ben-Gay balzsammal bedörzsölt izmaim könnyűszerrel emelgetik a tetemes súlyt –, a maradékból pedig, elhatározom, hogy valamiféle kolbászt fogok készíteni.

A sztereón egy Richard Marx-CD megy, a konyhaasztalon a Zabar reklámtasakjában hagymás ízesítésű hamburgerzsömlék meg mindenféle fűszerek, én pedig szorgosan összedarálok csontot, zsírt és húst, aztán kis pogácsákat formázok a pépből, s bár olykor-olykor felmerül bennem, hogy amit teszek, az voltaképpen túrhetetlen, de aztán mindig azzal nyugtatom magam, hogy ez a dolog, ez a lány, ez a hús ez semmi, nem számít, egy nagy szar, s mivel e gondolatot még egy Xanaxszal is meg szoktam támogatni (most már félórás időközökben), mindig meg is nyugszom tőle, kis időre legalábbis, és tovább dolgozom, miközben egy számot dudorászok magamban, ami egy gyerekműsor kísérőzenéje volt a tévében kiskoromban, és én annak idején mindig megnéztem – mi is volt a címe?, A Jetson család? A fagyimatyí?

Subidubi? Sigmund és tengeri szörny? –, jól emlékszem a számra is meg a szövegre is, még arra is, hogy milyen hangfekvésben énekelték, a műsor maga azonban teljesen kiesett a fejből. Talán a Lidsville volt az? Vagy esetleg a Puffnstuff? Eme kérdések közé más kérdések vegyülnek olykor, egymástól igen különbözők, példának okáért olyasfélék, hogy „Börtönbe kerülök-e?”, meg hogy „Vajon istenfélő lélek volt-e ez a lány?”. A frissen darált hús

és a vér szaga annyira megtölti az egész lakást, hogy nekem már fel sem tűnik.

Később pedig egyszer csak megsavanyodik számban az addigi morbid élvezet íze, és keservesen siratom magam, de nem lelek vigaszra, s így panaszkodom zokogva: – Én csak azt akarom, hogy szeressenek – közben pedig elátkozom a világot meg mindent, amire szüleim és tanáraink tanítottak: az elveket, az értékeket, az erkölcsöt, a kompromisszumokat, a tudást, az egységet, az imát – mert minderről kiderült, hogy tévedés csupán és céltalan. Végző soron egyet jelent csak mind: vagy megtörsz, vagy megdöglesz. Magam elé képzelem kifejezéstelen arcomat s a számból jövő testetlen hangot: Rettenetes időket élünk. Közben már kis férgek járnak az emberhúskolbászt, a számból kicsurgó nyál lecsöppen rájuk, és én még mindig képtelen vagyok eldönteni, hogy vajon jól csinálom-e, amit csinállok, mivel egyrészt ráz a sírás, és alig látok a könnyeimtől, másrészt pedig tulajdonképpen soha életemben nem főztem még.

– És nem tehetek úgy... – Elhallgat, a tekintetében tanácstalanság és kétségbeesés. – Egyszerűen nem tehetek úgy, mintha nem érezném azt, amit érzek, nem?

Csitt...

...létezik persze Patrick Bateman ideája, az absztrakciója, mintegy, én magam azonban igazából nem létezem, csak mint valaminő entitás vagy illúzió, és bár mindig sikerül könnyűszerrel ellepleznem, hogy a szemem milyen hideg s élettelen, valamint kezet is lehet fogni velem, s akivel kezet szorítok, úgy érezheti, hús-vér ember fogja a kezét, sőt, akár még azt is gondolhatja bárki, hogy én is nagyjából ugyanolyan életet élek, mint ő: én, magam egyszerűen nem vagyok. Bárhonnan nézzünk is engemet, nekem nincsen semmi értelmem. Mesterségesen létrehozott én, elfajzott ember-szabású vagyok. Olyan lény, amilyen elméletileg nem is létezhetnék. Személyiségem vázlatos csupán, kialakulatlan, és csak szívtelenségem lényegi s állandó. Lelkiismeret, szájalom, reménység réges-régen kiveszett belőlem (talán még harvardi diák koromban), ha ugyan valaha is volt bennem efféle.

Immár nincs olyan korlát, amit át ne léptem volna. Féktelenség és téboly, kegyetlenség és ördögi gonoszság, ami bennem van, meg a temérdek rémség, aminek okozója voltam s iránta való teljes közönyöm, egyformán messze mögöttem. Egyetlenegy komor igazsághoz azonban ma is ragaszkodom még: senki sincsen biztonságban, és semmi sem jóvátehető. Vétlen vagyok mégis.

Hiszen szükségképp s eleve érvényesnek kell tekintenünk, legalább valamely mértékben, minden emberi viselkedésformát. Vajon mi a gonosz? Az ember maga talán? Avagy inkább az, amit tesz? A kín, mely gyötör, heves és szüntelen, és nem akarom, hogy más jobb világban éljen, mint én. Azt akarom, szenvedjen más is ugyanúgy, ahogyan én. Azt akarom, hogy senki se meneküljön meg. De hiába vallom be mindezt – amit meg is tettem számtalan alkalommal már, hiszen minden rémtettem vallomás volt –, hiába nézek farkasszemmel ezekkel az

igazságokkal, a katarzis elmarad. Nem szerzek általa mélyebb tudást magamról, kimondása nem visz közelebb megértéséhez.

Annak sem volt semmi értelme, hogy ezt most elmondjam önöknek. Ez a vallomás sem jelent semmit...

Felteszem a kérdést Jeannek:

– Vajon hány olyan ember lehet a világon, mint én?

Kis hallgatás, majd megfontolt válasz:

– Talán... egy se?

– Hadd teszem fel másképp a kér... Mondja, milyen a hajam? –

kérdezem, szavamba öltve a szót.

– Szép.

– Helyes. Akkor másképpen teszem fel a kérdést. – Beleszürcsölök Jean sörébe. – Tehát. Miért kedvel maga engem?

Visszakérdez:

– Miért?

– Igen – mondom én. – Miért?

– Hát... – Sör csöppent Polo márkájú ingemre. Jean odanyújtja az asztalkendő. Gyakorlatias kézmozdulat, amitől szinte megilletődöm. – Mert maga... törődik a másik emberrel – feleli tétován. – Ami nagyon ritka dolog ebben a... – ismét megakad – ebben a hedonista világban. Ez olyasmi, ami...

jaj, Patrick, zavarba hoz. – Megrázza a fejét, lehunyja a szemét.

– Folytassa – sürgetem. – Szépen kérem. Szeretném tudni a választ.

– Maga olyan édes. – Az égnek fordítja a szemét. – És az olyan... szexi... vagy nem is tudom. Olyan... rejtély. – Elhallgat. – És szerintem... a rejtély...

maga olyan titokzatos. – Csönd, majd sóhajtás. – Maga olyan... figyelmes. –

Hirtelen rájön valamire, a félszégesség tovatűnik, egyenesen a szemembe néz. –

És szerintem a félénk férfiaknak romantikus természetük van.

– Hány olyan ember lehet a világon, mint én? – teszem fel újra az előbbi kérdést. – Csakugyan ilyennek látszom?

– Patrick – mondja. – Én magának mindig csak az igazat.

– Hát, persze... de én viszont azt vallom... – Most rajtam a sor, hogy felsóhajtsak, elmélázva. – Énszerintem... maga is tudja, hogy azt szokás mondani, nincs két egyforma hópehely se, igaz?

Bólint.

– Nos, szerintem ez nem egészen így van. Szerintem nagyon is sok egyforma hópehely létezik... aminthogy az emberek között is sok egyforma van.

Megint bólint, holott látom rajta, hogy zavarban van.

– A látszat olykor csal – jegyzem meg, de óvatosan csak, hogy meg ne riasszam.

– Szerintem nem – jelenti ki a fejét ingatva s most először magabiztosan.

– Szerintem pedig a látszat nem csal. Sosem.

– Olykor, Jean – mondom magyarázólag –, az a vékony vonal, amely elválasztja a látszatot... azt, amit lát az ember... meg a valóságot... amit nem lát... meglehetősen elmosódik.

– Ez nem igaz – mondja makacsul. – Ez egyszerűen nem így van.

– Csakugyan? – kérdem én mosolyogva.

– Azelőtt én is másképp gondoltam – mondja. – Tíz évvel ezelőtt, mondjuk, én se így gondoltam. Most azonban ez a véleményem.

– Ezt hogyan érti? – kérdezem feltámadó kíváncsisággal. – Tehát azelőtt másképp?

...végigsöpör a valóság árja. Az a furcsa érzés fog el, hogy döntő pillanat ez az életemben, és mindjárt meg is döbbenek rajta, milyen hirtelen jött ez a –

mondhatni – epifánia. Nincsen semmi értékes, amit felajánlhatnék neki. Most első ízben látom Jeant fesztelennek; erősebbnek látszik, nem oly kiszolgál-tatottnak, amint magával akar vinni egy új s ismeretlen világba – egy merőben más világ rettegett bizonytalanságába. Érzem, hogy át akarja rendezni az életem – a szeméből látom, s bár az igazságot látom benne, azt is tudom, hogy egy nap, talán már nem is sokára, ő is velem összekapaszkodva járja majd a táncot tébolyom ritmusára. Nem kell mást tennem, csak hallgatnom, nem szólni róla – s mégis elgyengülök Jeantól, szinte olyan, mintha ő döntené el, hogy ki vagyok én, én pedig a magam konok, eltökélt módján kénytelen vagyok beismerni, hogy valami nyilallást érzek, valami megfeszül bennem, s mire észbe kapok, már szinte el is vakít a káprázat, hogy talán képes lennék elfogadni a szerelmét, ha viszonzni nem is. Arra gondolok, hogy vajon észreveszi-e,

hogy még itt, a Sehol földjén is, fölszakadoznak szememben a fekete felhők? S bár az a jeges hidegség, mely mostanáig mindig áthatott, mintha felengedne, a zsibbadt bénaság valószínűleg sohasem múlik el. Ez a kapcsolat feltehetőleg ,nem vezet sehová... nem változott tőle semmi. Elképzelem az illatát, ami biztosan tiszta, akár a tea illata...

– Patrick... kérem, szóljon hozzám... ne haragudjon rám – mondja Jean.

– Azt hiszem... legfőbb ideje... hogy kissé jobban szemügyre vegyem...

milyen az a világ, amit magam körül teremtettem – elfúl a szavam a könnyektől, és azon kapom magam, hogy bevallom neki: – Tegnap este... fél gramm kokaint találtam... a fegyverszekrényemben. – Egymásba nyomom a két kezem, egyetlen óriás ökölbe szorítva őket, ujjjületeimen kifehéredik a bőr.

– Mit csinált vele? – kérdezi ő.

Fél kezem az asztalra fektetem. Jean megfogja.

– Kidobtam. Az egészet. Kívántam – mondom elakadó lélegzettel –, de kidobtam.

Erősen megszorítja a kezem.

– Patrick? – kérdezi, s közben a keze végigcsúszik a karomon, míg már a könyökömet szorítja. Amikor végre sikerül összeszednem magam annyira, hogy vizonozzam a pillantását, hirtelen belém hasít, hogy tulajdonképpen milyen fölösleges, milyen unalmas és milyen szép ez a nő, s egyszermind felmerül előttem az a kérdés is, hogy Tulajdonképpen miért is ne köthetnék ki nála épp?. Íme, egyike a lehetséges válaszoknak: hiszen jobb teste van, mint a legtöbb ismerős lánynak. Avagy: végtére is mindenki felcserélhető akárkivel.

Illetve: voltaképpen mindegy. Ül szemközt velem, búsan, de reménykedve, jellegtelenül, s mindjárt előntik a könnyek. Visszaszorítom a kezét, mivel meghatódom attól, sőt megilletődöm rajta, minő tudatlanságban van a gonosz felől. Még egy próbát kell megállnia.

– Van aktatáskája? – kérdezem tőle, s közben nagyot nyelek.

– Nincsen – feleli Jean.

– Evelyn aktatáskát hord – említem meg szinte csak mellesleg.

– Igazán...? – kérdi Jean.

– És olyan kis határidőnaplós kis kézi mindentudója sincsen?

– Egy egészen kicsike – vallja be Jean.

– Márkás? – kérdezem gyanakodva.

– Nem.

Felsóhajtok, aztán a kezembe fogom a kezét; apró s kemény.

...és a dél-szudáni sivatagban fojtogató hullámokban támad a hőség; ezrek és ezrek, férfiak, nők és gyermekek bolyonganak a végtelen bozotos pusztaságban, ételment keresve kétségbeesetten. Elcsigázva és kiéhezve, holtakat hagyva, amerre elvonulnak, csonttá aszottan gazt esznek, s a fák leveleit rágják meg... a tavirózsa szirmát, faluról falura botorkálva, lassan haldokolva, s nincs könnyörület; szürke a reggel a szörnyű sivatagban, homokszemeket sodor a szél, a kiszáradt földön gyermek hever, s arca akár egy fekete hold, a torkát markolássza, és homoktölcsérek emelkednek s mint fordított hegycsúcsok szállnak pörögve, nem látni már a napot, a gyermeket beborítja a homok, szinte halott, szeme mereven bámul, hálásan (s itt álljunk meg egy pillanatra, és képzeljük magunk egy olyan világba, ahol valaki hálás valamiért), a mellette elvánszorgók ügyet se vetnek rá, kábán s kínlódva lépkednek csak (de nem – egyvalaki mégiscsak felfigyel rá, és észreveszi a gyermek tusáját, majd elmosolyodik, mint akinek titka van), s a kisfiú némán tátogatja cserepes ajkú száját, a távolban valamerre iskolabusz várakozik, s valahol másutt, fenn a magasban, a világűrben egy szellem kél, ajtó nyílik, s a szellem azt kérdezi:

„Miért?” – holtak otthona, végtelenség, a semmiben függ, bicegve elcammog az idő, szeretet s szomorúság hulláma önti el a gyermeket...

– Rendben van.

Valahol telefon csöng, lassan ébredek. A Columbus sugárúti kávéházban, míg ültünk, s én hallgattam csak, százak vagy ezrek haladtak el az asztalunk mellett.

– Patrick – szólal meg Jean. Valaki gyerekkocsit tol, megáll a sarkon, csokoládészeletet vásárol. A csecsemő Jeant nézi meg engem. Mi pedig őt nézzük. Borzongtató a pillanat, s egyszerre valami ismeretlen érzés mar belém belülről, úgy érzem, haladok valami felé s egyszersemind távolodom is valamitől, és most minden lehetséges.

